

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN VROUW IN HET SPEL

N° 2563

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een vrouw in het spel

HOOFDSTUK I

DE UITVINDING VAN RICHARD FINLAY

Omstreeks half twee in de namiddag van een prachtige zomerse zaterdag, als uitgezocht om een kostelijk weekend te beginnen, stopte een grote, blauwe auto van Frans fabrikaat voor de deur van een eenvoudig huis in Cannon Street te Londen.

De chauffeur, een krachtig gebouwd man met de schouders van een Hercules, behoefde niet uit te stappen, want reeds werd het portier aan de binnenzijde geopend en het volgende ogenblik stapte een rijzig, slank man van middelbare leeftijd uit de auto, sloot het portier en wendde zich tot de chauffeur met de woorden:

— Rijd maar een paar blokken om, James, en blij dan op mij wachten, ik denk dat ik over een kwartier wel terug zal zijn.

— Uitstekend, mylord, zei de chauffeur

en hij wilde reeds wegrijden, toen de ander hem weerhield met de woorden:

— Wacht nog even tot ik je een teken geef; ik wil eerst eens kijken of Mr Finlay thuis is. Ik heb hem niet van tevoren van mijn komst op de hoogte gesteld.

De bezitter van de auto belde aan en zei tot het dienstmeisje, dat de deur voor hem opende:

— Kun je mij ook zeggen, kind, of Mr Finlay thuis is?

— Hij is, geloof ik, pas van de fabriek thuis gekomen, antwoordde het meisje, dat bij het zien van de deftige bezoeker lichtelijk gebleemd had.

— Ik zou hem gaarne even spreken; wil je zeggen dat Lord Aberdeen er is.

Het dienstmeisje, zeer onder de indruk van de hoge titel van de bezoeker,

maakte plaats voor hem en Lord Aberdeen trad binnen, maar niet dan nadat hij zijn chauffeur had beduid, dat hij kon wegrijden.

Het meisje liet de bezoeker in een ontvangkamer, links van de vestibule gelegen en nam daar de hoorn van de haak van het telefoontoestel, dat daar hing.

Na zich gemeld te hebben, luisterde zij even en richtte zich toen tot de bezoeker met de woorden:

— Mr Finlay zal u gaarne ontvangen, mylord. Hij verzoekt u hem echter te excuseren, wanneer gij hem nog aan de lunch vindt, want hij is nog geen tien minuten thuis.

— Dat doet er niets toe, kindlief, zei de bezoeker glimlachend.

— Mag ik u dan even voorgaan?

— Dat is niet nodig; ik ben hier al enige keren geweest en ik weet de weg.

Onder het spreken was de bezoeker het meisje voorbijgegaan en begaf zich naar de lift, waarvan de deur door een knopenjongen geopend werd.

Op het verzoek van de bezoeker stopte de jongen op de vierde verdieping van het grote huis, hetwelk als pension was ingericht.

Lord Aberdeen stapte uit de lift, sloeg rechtsaf, volgde een lange gang en klopte ten slotte op de laatste deur daarvan, waarop een visitekaartje was bevestigd, dat de woorden droeg:

Richard Finlay

Ingenieur

Een heldere stem aan de andere kant van de deur verzocht de bezoeker binnen te treden en een ogenblik daarna stond deze in een ruim, goed verlicht vertrek, hetwelk, behalve de deur naar de gang, nog een tweede deur had, die naar een kleine slaapkamer bleek te voeren.

In het midden stond een tafel, waarop een eenvoudige lunch was neergezet.

Een grote boekenkast nam een ruim gedeelte van een der wanden in en voor een der ramen, waarvan de gordijnen wijd open waren getrokken, teneinde van het volle licht te kunnen profiteren, stond een tekentafel, waarop een van

die blauwe doordrukken was gespannen, zoals ingenieurs en architecten ze gebruiken.

Aan een der muren hing een groot portret van een ouderwets geklede dame met zachte, regelmatige trekken.

Dicht bij de deur stond de bewoner van de flat, een nog jonge man van een jaar of vijftientig met een krachtig getekend, donkergetint gelaat, heldere bruine ogen en een vierkante kin, die van veel energie getuigde.

Een enkele blik was voldoende om in hem de zoon te herkennen van de vrouw, wier portret op een in het oogvallende plaats boven een klein bureau was opgehangen.

Mr Richard Finlay stak de bezoeker zijn hand toe, deed de deur achter hem dicht en zei met een stem, die opgewekt klonk:

— Het verheugt mij, mylord, dat gij mij weer eens komt bezoeken. Het is naar mijn zin veel te lang geleden dat ik het genoeg had, u weer eens te spreken. Neem plaats op die stoel daar, het is de enige die nog leeg is, en excuseer mij, dat ik u aldus ontvang; ik heb mij op de fabriek een weinig verlaat.

— Verontschuldig je toch niet, beste Dick, en beëindig je maaltijd. Ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik de oorzaak zou zijn, dat je je maaltijd moest onderbreken; je zult wel hongerig zijn.

— Dan zal ik zo vrij zijn, mylord, en nog even een paar boterhammen eten.

Terwijl hij zich een kop koffie inschonk, keek hij zijn bezoeker aan, en zijn gehele gelaat lachte, toen hij zei:

— Ik geloof niet dat ik een epicurist ben, mylord, maar ik houd het met de lieden, die zeggen dat een kop koffie op zijn tijd evenmin te versmaden is als een stevige boterham van goedgebakken bruin brood.

— Het is dus nog altijd bruin brood, Richard? vroeg de bezoeker glimlachend. Je kunt je toch best wat meer luxe veroorloven.

Het gelaat van Finlay kreeg een meer ernstige uitdrukking, toen hij antwoordde:

— Ik zou dat zeker kunnen doen, my-

lord, als ik wilde, en dat heb ik geheel en al aan u te danken, uitsluitend aan u.

De bezoeker maakte een afwerend gebaar, maar Finlay ging op levendige toon voort:

— Neen, neen, tracht het niet te ont-kennen, mylord. Ik weet wel, dat als men u hoorde, uw rol in mijn succes slechts van zeer ondergeschikt belang zou zijn geweest.

— Dat is ook inderdaad het geval, Richard, viel Lord Aberdeen de jonge ingenieur in de rede. Ik heb slechts je grote gaven gelegenheid gegeven zich te ontplooiën.

— Inderdaad; wat zou ik aan die gaven hebben gehad, als gij mij niet in staat hadt gesteld ze tot ontwikkeling te brengen?, zei Finlay. Als gij er niet geweest waart, als gij mij niet hadt bij-gestaan, met geld zowel als met goede raad, die misschien nog meer waard was, dan had ik immers mijn studie moeten opgeven. Het was een geduchte slag, toen mijn vader eensklaps stierf, en bij de opening van het testament bleek, dat er voor mijn moeder, mij en mijn zusjes, zo goed als niets zou overblijven. Een toeval bracht ons samen en uw edelmoedig hart opende zich aanstonds voor de jonge student, ofschoon deze u eigenlijk volkomen onbekend was.

— Genoeg... Niet meer daarvan, viel de bezoeker hem in de rede met een korthed en een geheel veranderde stem, die de jonge ingenieur even verbaasd deed opzien. Gij moet niet spreken over een edelmoedig hart. Ik deed slechts wat de plicht zou moeten zijn van iedereen, die over geld beschikt; ik hielp u om uw natuurlijke aanleg te ontwikkelen, en dat is alles. En dan, hebt gij er soms niet op gestaan, om mij het voorgeschoten geld terug te betalen? Hebt ge mij zelfs niet reeds een paar malen een termijn betaald? Waarover praat gij dan?

— Dat verandert niets aan de zaak zelf, mylord, riep Finlay uit. Gij moogt zeggen wat gij wilt, gij moogt er u tegen verzetten, ik zal u mijn hele leven lang blijven beschouwen als mijn weldoener, al zie ik die vriend, helaas, veel

te weinig naar mijn zin. Maar wat het geld betreft, gij moet het geen misplaatste trots noemen, maar ik sta er op, het u tot de laatste cent terug te betalen. Het zal, hoop ik, niet lang duren, of ik zal daartoe in staat zijn.

— Zo waarlijk? vroeg de bezoeker vol warme belangstelling, terwijl hij zijn stoel wat naderbij trok. Het doet mij oprecht genoegen; natuurlijk niet om het geld. Heeft uw directeur u verhoging van salaris gegeven of hebt gij een buitenkansje gehad?

Tot verbazing van zijn bezoeker kleurde het gelaat van Finlay zich donkerrood bij het horen van deze vraag, en zijn trekken duiden op verlegenheid.

Het volgende ogenblik echter had hij zich hersteld en zei schouderophalend:

— De firma Maxwell is niet scheutig met het geven van opslag, mylord. En er om vragen doe ik liever niet.

— Waarom niet? Daartoe hebt gij toch het volste recht. Gij zijt een kundig ingenieur, die in zijn fabriek van zeer veel nut is. Gij zijt nu bijna een vol jaar bij hem; hij zal u natuurlijk niet meer hetzelfde salaris betalen, als toen hij u in dienst nam. Ik herinner mij dat gij mij een half jaar geleden vol vreugde hebt medegedeeld, hoezeer men aan de fabriek over uw werk tevreden was.

— Ik heb eenmaal salarisverhoging gekregen, mylord, acht maanden geleden, antwoordde Finlay, zonder op te zien.

— Acht maanden geleden? Daarna niet meer? riep de bezoeker verwonderd uit. Dat verbaast mij. Hebt gij er dus zeker ook niet om gevraagd?

— Neen, mylord, antwoordde Finlay kortaf.

Lord Aberdeen scheen iets te willen zeggen, maar bedacht zich, wierp een snelle blik op het gelaat van de jongeman, dat nu ernstig en betrokken stond, en ging voort met veranderde stem:

— Nu, dan is het, dunkt mij, duidelijk, dat je een of ander buitenkansje hebt gehad.

— Gij kunt het een buitenkansje noe-

men als gij wilt, mylord, antwoordde Finlay, nu weer glimlachend, terwijl zijn ogen schitterden. Ik geloof dat ik mag zeggen een uitvinding te hebben gedaan.

— Dat is inderdaad belangrijk nieuws riep Lord Aberdeen uit. Is het een uitvinding van enig belang? Maar ik geloof, dat ik onbescheiden ga worden. Beschouw mijn vraag als niet gedaan, en vertel mij eerst eens hoe het met uw moeder gaat.

— Ik dank u zeer voor uw belangstelling, mylord, moeder maakt het gelukkig zeer goed, en zij vertoeft op het ogenblik nog in het kleine landhuisje dat ik haar heb laten betrekken, dicht bij Londen, en waar zij met haar dochters woont. Maar wat uw eerste opmerking betreft, daartegen protesteer ik met kracht. Zou de man die mij gemaakt heeft wat ik ben, niet eens het recht hebben, te informeren naar het resultaat van zijn bemoeiingen. Dat zou wat moois zijn. Ik zal u aanstonds alles vertellen, mylord, want ik behoef toch niet te herhalen, dat ik voor u geen geheimen heb, tenminste wat mijn beroep betreft, voegde hij er haastig aan toe.

— Als dat zo is, dan wil ik gaarne eens horen, waarin je uitvinding bestaat.

— Dat zal ik u vertellen, mylord, antwoordde Finlay, terwijl hij zijn stem een weinig liet dalen, als vreesde hij, te worden beluisterd. Gij weet het een en ander van auto's af, gij bestuurt vaak zelf uw wagen, en ik vertel u dus volstrekt niets nieuws, als ik u zeg, dat men reeds geruime tijd, de tweetaktmotor door de viertakt heeft vervangen. Deze loopt veel soepeler, mist het schokkende van de tweetakt, kortom, de motor was ongetwijfeld veel beter, en slechts in enkele merken, met gering aantal P.K., wordt de tweetakt nog aangewend. Niettemin had deze voordelen. De behandeling was veel eenvoudiger, er waren minder kleppen, het zwakke punt van iedere explosiemotor sleet dus minder gauw en was goedkoper. Welnu, ik ben er in geslaagd een zeer krachtige tweetaktmotor te vervaardigen, met een

hoog rendement en bovendien zonder kleppen, zoals bijvoorbeeld de Knight, de bekende Amerikaanse zescylinder.

De bezoeker had aandachtig geluisterd, en keek nu Finlay vol bewondering aan, terwijl hij uitriep:

— Als dat werkelijk zo is, en als uw motor reeds tot voldoening gelopen heeft, dan is uw fortuin gemaakt, beste Dick, want juist de beroerde kleppen met hun breekbare en slapwordende spiraalveren, klepstelen die telkens opgeschuurd moeten worden, zijn een doorn in het oog van iedere automobilist.

— Ik heb een model in het klein vervaardigd, mylord, en ik verzeker u, dat mijn motor op zeer weinig benzine liep, snorde als een naaimachine en hoege-naamd niet trilde.

— Wat ge daar zegt is van groot belang, Dick, en ik wens je van harte geluk met dat succes, zei Lord Aberdeen, terwijl hij de hand van de jonge ingenieur drukte. Heb je die plannen al ergens aangeboden?

Finlay aarzelde slechts een ogenblik, en antwoordde toen:

— De zaak is, mylord, dat ik voornemens ben, mijn uitvinding zelf te exploiteren.

— Dat is een uitstekend denkbeeld, riep Lord Aberdeen uit. Dat moet gij zeker doen, want waarom zoudt gij uw patent verkopen en verder de winst derven?

Er vertoende zich een verlegen glimlachje op de lippen van de jonge ingenieur, toen hij zei:

— De zaak is, mylord, om een fabriek te beginnen welke in staat is... moet men...

— Ha, ik begrijp het al, viel Lord Aberdeen hem in de rede. Het is natuurlijk weer een eenvoudige geldkwestie. Maar Richard, waaraan heb ik het verdiend, dat je je niet onmiddellijk tot mij gewend hebt, om je het geld voor te schieten?

— Ik wilde... ik was van plan... stotterde Finlay.

— Zwijs er verder maar over. Die zaak is reeds beklonken. Je zegt mij hoeveel je hebben moet en ik zal je het

geld voorschieten. Je kunt een naamloze vennootschap oprichten, waarvan je zelf directeur wordt, als je dat verkiest, maar je zoudt ook een compagnon kunnen nemen, of de zaak geheel alleen drijven, wanneer je je daartoe in staat voelt. Ik geloof, dat je uitvinding een hele omwenteling zal brengen in de autofabricage en het is best mogelijk, dat je uitvinding door sommige fabrikanten misschien niet zeer geestdriftig zal worden begroet.

— Bijvoorbeeld door Maxwell, zei Finlay op rustige toon, terwijl hij uit het raam keek, naar de helderblauwe lucht, en de vederwolkjes, die langzaam voorbijdreven.

— Waarom juist Maxwell? vroeg nu Lord Aberdeen.

— Wel, de zaak is dat hij er niet al te best voor staat, mylord. Hij heeft een nieuwe viercilinder motor gelanceerd, en daar is heel wat geld in gaan zitten. Het ergste is evenwel, dat toen het ding nauwelijks aan de markt was, de eerste exemplaren waren er nauwelijks van verkocht, of een concurrerende firma ergens in Schotland, adverteerde eveneens een viercilinder, die veel goedkoper, veel lichter en veel beter is.

— Dat zal zeker een grote nadelige post voor hem zijn.

— Hij kan zijn motor evengoed bij 't oud roest werpen, antwoordde Finlay schouderophalend, of in ieder geval met groot verlies van de hand moeten doen. Er zit voor een paar honderdduizend pond in. Om weer op streek te komen heeft hij mij het voorstel gedaan, mijn uitvinding van mij te kopen.

— Hij weet dus van je uitvinding? Heb je hem je tekeningen getoond?

— Ja, maar ik heb direct gezegd van plan te zijn ze zelf te exploiteren. Hij bood trouwens een te laag bedrag naar mijn zin.

— Drong hij er niet op aan?

— Niet zuinig. Hij smeekte mij bijna, hem mijn uitvinding af te staan, en smeken ligt anders niet in de aard van Mr Maxwell. Om u de waarheid te zeggen is hij geen prettig mens om mee om te gaan...

— Je drukt je heel bescheiden uit,

Dick. Ik heb gehoord dat hij een harte-loze vent is, en een hard meester voor zijn werkvolk. Genoeg daarover; vertel mij eerst eens wat je nu van plan bent?

— Ik aarzelde nog, mylord, maar nu ik van u de toezegging heb, dat gij mij wilt helpen, nu staat mijn besluit vast; ik dien morgen mijn ontslag in en ik mag gerust zeggen, dat het mij verheugt, dat ik niet meer in zijn dienst behoef te zijn.

De jongeman had dit half binnensmonds op zulk een hartstochtelijke toon gezegd, dat Lord Aberdeen hem opnieuw scherp aankeek.

Finlay was opgestaan, haalde zijn sleutels te voorschijn en nam uit zijn bureau een opgerold vel papier, bedekt met allerlei cijfers en tekeningen, hetwelk hij voor Lord Aberdeen uitspreidde met de woorden:

— Het spreekt vanzelf, mylord, dat ik mijn uitvinding voor u zeker niet geheim behoef te houden. Hier zijn de tekeningen.

Lord Aberdeen, zelf een kundig ingenieur, bekeek de plannen even met aandacht, en toen hij het hoofd ophief, las Finlay grote bewondering in de doordringende grijze ogen van zijn bezoeker.

— Ik vind het een meesterwerk, niet meer of minder, zei Lord Aberdeen ten slotte. En toch is alles zo eenvoudig, dat men geneigd zou zijn, zich de vraag te stellen, hoe het komt, dat men zo iets niet reeds veel eerder heeft uitgevonden. Het is geniaal, Dick, en ik wens je nogmaals van harte geluk. Je fortuin is gemaakt. Berg je tekeningen nu maar weer zorgvuldig weg; bedenk dat zij wellicht miljoenen waard zijn. Het zal nu slechts nodig zijn, je uitvinding in de praktijk te beproeven en dan ben je er.

— Dat was ik ook van plan, mylord, zei Finlay glimlachend. Ik heb in het geheim op de fabriek een voor een zelf de delen gemaakt, waaruit mijn motor bestaat; ik heb deze zelf gemonteerd, op een veilige plaats, welke alleen mij bekend is, en over veertien dagen zal ik met mijn eigen wagen uitkomen in de races op de Brookland baan.

HOOFDSTUK II

EEN KOMPLOT

Er waren twee dagen verlopen sedert het gesprek, in het eerste hoofdstuk beschreven.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend, en de fabriek van automobiel- en rijwielmotoren van Joseph Maxwell, een complex van gebouwen op de rechteroever van de Theems dicht bij de Nine Elms Pier, was in volle gang.

De grote machinehal dreunde op de grondvesten door het daverend geweld der ponsmachines, het stampend gedreun der plethamers, en het oorverscheurend geknars der electrisch gedreven ijerszagen, die dikke platen staal als kook doorsneden.

Een groot geraas, teweeg gebracht door het wentelen van honderden wielen en het snorren van even zovele drijfriemen, vervulde de lucht en het was bijna onmogelijk, zich hier voor elkan- der verstaanbaar te maken.

Het fabrieksgebouw, waar ongeveer vijfhonderd arbeiders aan het werk waren, stond in het midden van een plein, omgeven door kleinere gebouwen, de vormenmakerij, de gieterij, de montageafdeling en ten slotte het grote gebouw, waar frames voor motorrijwiel- en werden gemaakt, want Maxwell had zich in de laatste tijd ook toegelegd op de fabrikage van zware motorrijwielen, in de verwachting dat hij de Amerikaanse merken zou kunnen verdringen.

In de hoek van de binnenplaats, dus nog binnen de schier eindeloze muur, die het gehele complex omgaf, stond het kantoorgebouw, waar Maxwell zijn particulier kantoor op de eerste verdieping had.

Op dit ogenblik zat de fabrikant voor zijn grote schrijftafel, die met papieren

van allerlei aard en tekeningen overdekt was, maar werkte niet.

Hij had zijn bureaustoel een kwart slag omgedraaid en staarde uit een der vensters naar buiten, waar zijn blik op de fabrieksgebouwen rustte.

Maxwell was een zwaargebouwd man van omstreeks vijftig jaar, met zwarte, borstelige wenkbrauwen en dito hoofdhaar, dat echter boven op de schedel geheel verdwenen was.

Hij had een breed, opgezet gelaat, zware wallen onder de ogen, die diep in de kassen lagen, een stekende blik en vuisten die een os schenen te kunnen verpletteren.

Zijn gladgeschoren gezicht had op dit ogenblik een boosaardige, sluwe uitdrukking.

Ineens keerde hij zich met een abrupte beweging van het toneel af, waarop zijn blikken gerust hadden, en drukte op een knop die op het blad van zijn schrijftafel was bevestigd.

Even daarna trad een klerk binnen.

— Mr Finlay, beval de fabrikant kortaf.

De klerk verdween met een haast die bewees, dat hij er volstrekt niet op gesteld was langer in de nabijheid van zijn patroon te blijven dan strikt noodzakelijk was.

Er verstreken enkele minuten, tot de jonge ingenieur het vertrek binnentrad.

Hij was een weinig bleker dan gewoonlijk, maar zijn gelaat had een vastberaden uitdrukking toen hij op de schrijftafel toetrad en er zwijgend bleef staan.

Maxwell draaide zijn stoel weer met een ruk zover om, dat hij de ingenieur

in het gelaat kon zien, maar er verliep nog enige tijd voor hij sprak.

Toen barstte hij uit:

— Hoe is het Finlay, wil je mij de plannen van je motor verkopen, ja of neen?

— Neen, Mr Maxwell, antwoordde de jongeman op besliste toon.

— Maar waarom niet voor den drommel? Denk je soms dat een ander je er meer voor zal bieden?

— Dat weet ik zelfs wel bijna zeker, Mr Maxwell, maar dat is het niet. Ik heb het u reeds gezegd, ik wil mijn uitvinding zelf gaan exploiteren.

— Dat is krankzinnigheid, riep Maxwell uit. Je hebt geen voldoende kapitaal om zoiets te kunnen beginnen. Je hebt minstens twintigduizend pond sterling nodig.

— Ik kan er vijftigduizend krijgen, antwoordde Finlay kalm.

Maxwell keek zijn ingenieur een ogenblik met een scherpe blik aan, liet toen een kort lachje horen en zei schamper:

— Ja, dat trucje ken ik. Mij zal je er niet in laten lopen. Ik ben zo vrij er aan te twifelen of men een geheel onbekend ingenieur wel zoveel geld zal willen voorschieten om een uitvinding te exploiteren, die in ieder geval haar waarde nog in de praktijk zal moeten bewijzen.

— Dat zal over twaalf dagen op de Brookland baan worden bewezen, Mr Maxwell, hernam Finlay steeds even bedaard, maar blijkbaar verlangend om een einde aan het gesprek te maken.

— Op de Brookland baan? herhaalde de fabrikant, terwijl hij half van zijn stoel opstond. Is het dus al zover? En je bent overtuigd, dat jouw wagen het zal winnen van de viertakt motor?

— Dat zal moeten blijken, maar ik ben er van overtuigd.

— Je weigert dus, mij je uitvinding te verkopen, om deze zelf te gaan exploiteren?

— Zo is het, Mr Maxwell.

— Dat betekent dus...

— Dat betekent, Mr Maxwell, dat ik u mijn ontslag moet aanbieden. Gij hebt het recht om mij nog veertien dagen te houden, en dan vertrek ik.

Finlay zag dat de fabrikant verbleek-

te, en zich op de lippen beet.

— Het is goed, Mr Finlay, zei hij tenslotte. Onze overeenkomst is dus over twaalf dagen afgelopen. Ik hoop dat gij geen berouw zult hebben van deze daad.

— Ik denk het niet, Mr Maxwell, zei Finlay op dezelfde kalme toon.

— Dan hebben wij verder, geloof ik, niets meer te bespreken, hernam de fabrikant, terwijl hij zijn stoel met een ruk omdraaide.

Na een korte buiging, verliet de jonge ingenieur het vertrek.

Maxwell keek enige tijd met sombere blik naar de dichte deur, en bromde toen tussen de tanden:

— Je hebt het zelf gewild. Ik moet die plannen tot iedere prijs hebben, tot iedere prijs. Ik sta aan de rand van de afgrond, en als zijn uitvinding aan de markt komt en succes heeft, zal ik het verlies niet kunnen dragen.

Hij zat nog een ogenblik met gebogen hoofd, tot hem plotseling iets bleek in te vallen.

Hij scheurde een vel papier van een bloknoet, schreef er enige woorden op en deed het in een enveloppe, likte deze dicht en schreef er een adres op.

Daarna drukte hij weer op de belknop, en zei tot de binnentredende bediende:

— Laat dit briefje onmiddellijk bezorgen. Er is grote haast bij.

De klerk vertrok en Maxwell ging aan zijn werk.

Het scheen niet te willen vlotten, want telkens opnieuw doemde een spooksel voor hem op, het spook van de naderende ondergang, wanneer hij er niet in slaagde, de uitvinding van ingenieur Finlay tot zijn eigendom te maken.

Omstreeks een uur later werd er zacht op de deur geklopt en er trad een man binnen van een jaar of veertig, met een bleek gezicht, die de fabrikant angstig aanzag.

Deze had slechts even het hoofd opgeheven, keek de binnentredende een ogenblik aan, en zei toen op gedempte toon:

— Kom eens hier, Crossley. Ik heb wat met je te bespreken.

De man kwam aarzelend en als met tegenzin naderbij.

— Ga daar maar even zitten, vervolgde de fabrikant, op een stoel wijzend, want wat ik je te zeggen heb, kan ik niet in enkele woorden mededelen.

De bezoeker nam aarzelend plaats en een ogenblik bleef het stil in het vertrek.

Maxwell had een sigaar opgestoken, blies nu de rook voor zich uit, nam zijn bezoeker nog eens scherp op en zei toen:

— Het zal je misschien verwonderen, Crossley, maar ik heb je hulp nodig, man. Ik kan natuurlijk op je rekenen, nietwaar?

Crossley bromde iets onverstaanbaars en ontweek de blik uit de felle donkere ogen.

— Het is niet duidelijk te verstaan wat je zegt, maar ik begrijp wel, dat je het met mij eens bent, hernam Maxwell spottend. Je zoudt me dan ook heel moeilijk iets kunnen weigeren, wat het ook zij, want ik heb je in mijn macht, en dat blijft zo, tot het zaakje verjaard is, waaraan je je hebt schuldig gemaakt en dat ik met opzet tot dusverre niet openbaar heb gemaakt, omdat een voorgevoel mij zei, dat ik je diensten nog wel eens nodig kon hebben. Je bent een stoutmoedig man en daarbij zeer leep, en ik moet volmondig erkennen dat je je vak met grote kennis van zaken uitoefent, hetgeen dan ook niet te verwonderen is van een bankwerker.

— Het was mijn vak niet, zei Crossley. Gij weet zeer goed dat ik in handen was gevallen van slechte kameraden en dat een ogenblik van onbedachtzaamheid...

Maxwell legde hem met een gebaar van ongeduld het zwijgen op.

— Dat doet er nu in het geheel niet toe, zei hij. De hoofdzaak is, dat ik nog altijd de bewijzen heb van je schuld en dat je, als ik dat verkies, voor minstens een jaar of vijf de gevangenis zou indraaien, want er is geweldpleging bij te pas gekomen, zoals je je natuurlijk wel herinnert.

— Waarom zegt u mij dat alles?

vroeg Crossley, terwijl hij de fabrikant een sombere blik toewierp. Wat wilt gij van mij?

— Dat noem ik een vraag, die op het doel afgaat, merkte Maxwell sarcastisch op. Ik wil inderdaad iets van je. En je zult doen wat ik wens, want je zult je vrouw en je kind niet aan de schande willen blootstellen, nietwaar? Wij zijn het er dus over eens, dat je gedwongen bent om te doen wat ik je vraag, wat het ook moge zijn. Dat is immers goed begrepen?

Crossley had snel het hoofd opgeheven en keek de fabrikant nu op zijn beurt strak aan, als om op diens gelaat te lezen, wat er in hem omging.

— Eis niet het onmogelijke van mij zei hij toen. Ik heb reeds bepaalde dingen voor u gedaan, die mij in aanraking met de Justitie zouden kunnen brengen.

— Ja, dat weet ik, hernam Maxwell onverschillig, maar nu betreft het iets ernstigs. Luister.

Hij trok zijn stoel zo dicht mogelijk bij die van Crossley, en liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij vervolgde:

— Je bent op mijn fabriek geweest, tot voor twee jaren en je kent dus Mr Finlay nietwaar?

Crossley knikte bevestigend, niet begripend, waartoe dit alles moest leiden.

— Welnu, hij heeft een uitvinding gedaan, die ik vruchteloos van hem heb trachten te kopen. Hij wil die uitvinding zelf gaan exploiteren en heeft zijn ontslag ingediend.

Hij wachtte even, als verwachtte hij een opmerking, maar toen Crossley zweeg, ging hij voort:

— Ik moet de plannen en tekeningen van zijn uitvinding tot iedere prijs hebben, Crossley. Heb je mij goed verstaan? Onverschillig tot welke prijs, zeg ik nog eens. Kort en goed; ik reken er op dat jij mij die plannen zo spoedig mogelijk zult bezorgen. Hij heeft de tekeningen in zijn bureau en je moet ze Jaar gaan uithalen. Gevaar is er niet bij, en hij kan mij ook niets doen, want ik weet zeker, dat niemand iets weet van zijn uitvinding, behalve hij zelf

en ik. A propos, heb jij verstand van machinetekeningen? Maar dat komt er eigenlijk ook niet op aan; ik zal eenvoudig op je wachten, en ze dadelijk van je overnemen. Weiger je, dan weet je wat je te wachten staat. Doe je echter wat ik zeg, dan valt er nog een beloning voor je af, zodra...

— U kunt uw geld houden, Mr Maxwell, zei Crossley op harde toon, zodat de fabrikant verschrikt naar de deur keek, die naar het grote kantoor voerde.

— Ik zal het doen omdat ik niet anders kan, omdat u mij in het ongeluk kunt storten, mij en mijn gezin, maar ook omdat ik u daardoor op mijn beurt in mijn macht krijg. U ziet dat ik er geen doekjes omwind; ik grijp de gelegenheid aan, om dat dreigende gevaar van verklikking van mij af te wentelen. Weet dus wel wat u doet.

Een ogenblik kwam er een vals licht in de ogen van de fabrikant, maar zijn stem had de gewone, sarcastische klank, toen hij antwoordde:

— In zekere zin kun je gelijk hebben, maar ik acht de plannen niet te duur gekocht met jouw onafhankelijkheid van mij. Ik ga verder, en ik beloof je, dat ik je de bewijzen van je schuld ter hand zal stellen, zodra je mij de plannen overhandigt. Wij staan gelijk en wij zullen alle twee wel zo verstandig zijn, over die zaak te zwijgen.

Crossley had met somber gelaat geluisterd en zei nu, zonder op te zien:

— Het adres van Finlay.

— Cannon Street 93, antwoordde de fabrikant, verheugd dat de zaak zo spoedig beklonken was.

Crossley stond op, bleek, maar er lag een vastberaden trek op zijn gelaat.

— Overmorgen zult gij de tekeningen hebben, zei hij. Ik weet dat ik onrecht doe, maar ik kan niet anders; ik wil mijn vrijheid terug.

— Zou je de tekeningen dadelijk herkennen? vroeg Maxwell, die eveneens was opgestaan.

— Wat stellen zij voor?

— Een nieuwe explosiemotor, zonder kleppen.

— In orde. Ik heb genoeg verstand van machinetekeningen, om die aanstonds te kunnen herkennen. Waar is zijn slaapkamer?

— Denk je dat ik al die biezonderheden weet? zei Maxwell schouderophalend. Dat zul je zelf moeten onderzoeken.

— Het is goed. Gij hoort dezer dagen van mij; misschien reeds morgen.

Zonder verder de fabrikant een blik waardig te keuren, verliet Crossley het vertrek.

.....

Om half negen in de ochtend van woensdag ontving Lord Aberdeen een dringend telegram van de volgende inhoud:

— Kom mij om godswil te hulp. Tekeningen vannacht gestolen. Ben radeeloos. Finlay.

HOOFDSTUK III

DE VROUW IN HET SPEL

Met het telegram in de hand begaf Lord Aberdeen zich naar zijn vriend en secretaris, Charles Brand, die zich op dat ogenblik in de bibliotheek bevond van het fraaie herenhuis in de Cromwell Street, hetwelk de Londense filantroop sedert tal van jaren bewoonde.

Hij vond zijn vriend, een jongeman

met dik blond haar, helder blauwe ogen en een rond, blozend gelaat, verdiept in de lectuur van een ochtendblad.

— Luister eens, Charles, zei Lord Aberdeen, na hem goede morgen te hebben gewenst, ik moet aanstonds naar Finlay, er is iets ernstigs gebeurd.

— Was je niet van plan, goed vermomd naar het huis in het Village Park te gaan om er de inrichting van te bestuderen?

— Dat kan wachten. Ik kan nu niet John Raffles zijn; ik moet nog enige tijd Lord Aberdeen blijven. De zaak is inderdaad zeer ernstig; ik heb je verteld van de uitvinding van mijn beschermeling, Finlay, zijn plannen en nu meldt hij me, dat zijn plannen vannacht zijn gestolen.

— Wat zeg je daar? riep Brand verschrikt uit.

Raffles stak hem het telegram toe en zei:

— Lees maar.

Terwijl Brand het telegram doorlas, ging Lord Aberdeen naar het venster toe, waar zijn scherp getekend profiel zich duidelijk aftekende tegen het licht.

Hij was zoals nu duidelijk bleek de Grote Onbekende, de gentleman-dief, de langgezochte inbreker, door hoofdinspecteur Baxter, de detectives Mortimer en Sullivan en geheel Scotland Yard reeds sedert jaren gezocht.

Talrijk en geheimzinnig waren de middelen, waarvan Raffles zich bediende en het grensde somtijds aan het wonderbaarlijke, dat deze man, slechts bijgestaan door twee trouwe vrienden, Charles Brand en zijn reusachtige chauffeur James Henderson, aan een geheel leger van speurders weerstand wist te bieden en hun plannen te doorzien.

Dit kon ook niet anders, daar zelfs de andere bedienden van Lord Aberdeen weliswaar slechts weinig in aantal, absoluut onkundig waren van de ware identiteit van hun meester.

Zij wisten alleen dat hij veel goed deed, dat hij vaak op reis was, maar van zijn nachtelijke tochten hadden zij niet het minste vermoeden.

De politie wist, dat Raffles nu eens de gedaante van een rijke man, van een kamerheer des konings, of van een gepensioneerd generaal, dan weer van een havenwerker, van een dronkaard, of van een oude bedelaar aannam, maar eerder zou men daar hoofdinspecteur Phileas Baxter voor Raffles hebben aan-

gezien, dan ook maar een moment te veronderstellen dat Lord William Aberdeen en de gentleman-dief een en dezelfde persoon waren.

Brand die het telegram had gelezen, riep uit:

—Het is inderdaad vreselijk, Edward, op die wijze van alle vruchten van je inspanning te worden beroofd. Wie zou die diefstal hebben gepleegd?

— Het zou mij niet verwonderen, als Maxwell hier achter zat, zei Raffles. Het is juist iets voor hem, en hij kon het ongestraft doen, want hij wist of beter gezegd, hij dacht, dat alleen hij en Finlay iets van de plannen afwisten. Hoe het ook zij, ik ga er nu dadelijk heen.

— Goed. Ik wacht hier op je terugkomst, ik zal in die tijd mijn register wat bijwerken.

Raffles had reeds voor hij de bibliotheek binnentrad, Henderson in zijn woning boven de garage opgebeld, die zich achter in de tuin bevond, en waarvan de deuren uitkwamen op een stille zijstraat, waar zich slechts zelden iemand vertoonde.

Toen Raffles het huis verliet, vond hij de grote Bentley reeds voor de deur geparkeerd staan.

— Zo vlug je kunt naar de Cannon Street, het huis van Mr Finlay, James, riep hij de chauffeur toe.

Gedurende de rit zat Raffles na te denken over het gebeurde.

Juist diezelfde dag had Raffles hem willen bezoeken, teneinde het geld te brengen, dat hij hem beloofd had, en nu werd Finlay door een slag getroffen, die hij misschien niet te boven zou kunnen komen.

Raffles had de plannen gezien, maar hij wist dat er nog geen patent op genomen was, dus hoe was het te bewijzen dat Finlay inderdaad de uitvinder was?

Reeds nu nam Raffles zich voor al zijn krachten in te spannen, om de plannen en tekeningen weer aan de rechtmatige eigenaar terug te kunnen geven, onverschillig wie ze had gestolen.

Toen Henderson stopte voor het huis van de jonge ingenieur, stapte Raffles haastig uit, zei tot Henderson te wach-

ten, belde aan en liep haastig het knappe dienstmeisje voorbij, dat heel bleek was en scheen te hebben geschreid.

Met de lift ging hij naar de vierde verdieping en een ogenblik later klopte hij aan de deur van Finlay's flat en trad binnen.

De jongeman zat aan zijn lessenaar, een beeld der wanhoop gelijk, met een bleek verwrongen gelaat en doffe ogen.

Hij stond haastig op, drukte de hand, welke Raffles hem toestak, en zei:

— Ik dank u dat gij zo spoedig gekomen zijt, mylord. Ik weet niet wat ik moet beginnen. Het lijkt wel alsof ik niet meer geregeld kan denken.

— Kop op, Dick, zei Raffles op die kalme toon, die nooit naliet zijn invloed te laten gelden. Gij moet uw kalmte bewaren, en mij zo nauwkeurig mogelijk antwoord geven op de vragen, die ik u zal stellen.

— Vraag slechts, mylord, ik zal u op alle vragen antwoord geven, tenminste...

Hij zweeg plotseling en een pijnlijke trek verscheen op zijn gelaat.

Raffles keek hem een ogenblik verwonderd aan, maar toen Finlay niet verder ging, zei hij:

— Zeg mij eerst eens, of gij de politie reeds op de hoogte hebt gesteld van de diefstal.

— Nog niet, mylord; ik wilde eerst uw komst afwachten, en dan, er is nog iets...

Wéér aarzelde hij en wéér zag Raffles tot zijn verwondering die pijnlijke, half verlegen trek op zijn gelaat.

— Nu, wij kunnen de politie altijd nog wel inlichten, als het nodig is, vervolgde Raffles. De tekeningen lagen zeker nog altijd in uw schrijftafel?

— Ja, ik had ze gisteravond nog in mijn handen gehad.

— Hoe laat was dat?

— Ongeveer acht uur.

Raffles trad op het bureau toe en zag met één oogopslag dat het tamelijk eenvoudige slot van de kast geforceerd was.

De dief behoefde verder niets anders te doen dan een lade open te trekken, waarin de tekeningen lagen.

Hij bekeek het slot even en zei:

— Het is vrij handig gedaan, maar het moet toch gehoord zijn. Gij slaapt immers hier naast?

De jongeman knikte bevestigend.

— Dan verwondert het mij wel een weinig, dat gij niets gehoord hebt.

— De tekeningen waren reeds verdwenen, mylord, toen ik terugkwam.

— Toen gij terugkwamt? Waart gij uitgegaan? vroeg Raffles verbaasd. Hoe laat was dat dan?

— Vier uur in de nacht.

Raffles wierp de jongeman een doordringende blik toe.

Het zoëven nog bleke gelaat van Finlay werd met een blos van schaamte gekleurd en hij scheen aan een grote verwarring ten prooi.

— Gij waart dus vannacht niet thuis? vroeg Raffles opnieuw. Hoe laat was het toen gij uw woning verliet?

— Elf uur 's avonds.

— Om acht uur hadt gij de plannen nog in handen gehad, zegt gij. Hebt gij de kamer tussen acht en elf uur niet verlaten?

— Neen, ik heb zitten werken.

— Dan moet de diefstal gepleegd zijn tussen elf en vier uur.

Even was het stil in het vertrek.

Er lag een vraag op de lippen van de Grote Onbekende, die hij echter niet uitsprak.

Hij wilde niet in de intieme geheimen van zijn beschermeling doordringen, maar diens houding werd hem nu duidelijk: hier moest een vrouw in het spel zijn.

Toen de stilte pijnlijk dreigde te worden, zei Finlay, terwijl hij opnieuw de hand van Raffles greep:

— Ik weet niet of gij begrijpt, mylord, dat ik de politie liever niet in de zaak wilde mengen, voor het volstrekt noodzakelijk was. Ik ben, ik kan u waarlijk niet zeggen, waar ik was, zelfs niet aan u.

— Ik wil het ook niet weten, Dick, zei Raffles eenvoudig. Ik begrijp het nu wel. Wij zullen daar verder niet op ingaan; er zijn zaken, die een man van eer zelfs aan zijn beste vriend niet kan of wil mededelen. Om je de waarheid te zeggen heb ik echter altijd gedacht, dat

er wel ergens een lief meisje zou zijn, waarmee je later in het huwelijk zou willen treden, wanneer je plannen voltooid zijn.

Finlay schudde langzaam het hoofd en zei:

— Dat is niet zo, mylord. Ik houd inderdaad van een vrouw, maar... die... is getrouwd.

— Dan begrijp ik, Dick, dat je niet aan de politie kunt mededelen, waar je tussen elf en vier uur geweest bent. Trouwens, ik vind dat het er ook eigenlijk niets toe doet, omdat het ons de daders niet zal doen vinden. Zeg mij slechts één ding: weet zij van je plannen?

— Zij is de enige, die er iets van weet, behalve jij en dan natuurlijk Maxwell.

— Hebt gij haar al van de diefstal op de hoogte gesteld?

— Ik heb haar onmiddellijk opgebeld.

— Laat ons dan nu spijkers met koppen slaan, Dick; zei Raffles vastberaden. Mij dunkt dat een onderzoek zeer vergemakkelijkt wordt door het feit dat zo weinig personen iets afwisten van je plannen. Ik ben er haast van overtuigd dat het Maxwell kan geweest zijn.

— Hij zal het toch wel niet gewaagd hebben, hier zelf binnen te dringen, maar er een ander op hebben afgestuurd... de lafaard.

— Luister eens, Dick. Als Maxwell inderdaad die plannen heeft laten stelen, dan moeten wij direct trachten, ze weer in ons bezit te krijgen, onverschillig op welke manier, want anders zal hij er aanstonds patent op nemen, en dan is het natuurlijk te laat.

— Ik zou mijzelf de haren uit het hoofd kunnen trekken, mylord, dat ik dat niet eerder heb gedaan, riep Finlay uit.

— Gedane zaken nemen geen keer, beste Dick, wij moeten rekening houden met de feiten. Als Maxwell morgen naar het patentbureau gaat, misschien vandaag nog wel, dan is alles verloren, dan komt het patent op zijn naam en wij kunnen naar de plannen fluiten. Er moet dus iets gedaan worden, en al zouden wij ze zelf moeten stelen, die plan-

nen moeten hem weer ontnomen worden.

— Dat hoeft niet meer, mylord, klonk een zachte, maar vastberaden vrouwenstem.

— Ella.

Met die kreet wendde Finlay zich om.

Op de drempel van de deur stond een vrouw, keurig gekleed met een bontmantel aan en een donkere voile voor.

In de hand had zij een rol papier, die zij Finlay toestak met de woorden:

— Hier zijn je plannen terug, Dick.

Raffles had zijn hoed gegrepen en wilde zich met een vluchtige buiging bescheiden terugtrekken, maar de vrouw weerhield hem met een gebaar, sloeg haar voile terug en zei:

— Gij behoeft voor mij niet heen te gaan, mylord. Ik weet dat velen mij er om zullen veroordelen, maar dat kan mij niet schelen. Wat doet het er toe, of gij de eerste zijt, die zult vernemen; dat ik niet langer wil blijven bij een man die een dief en een lafaard is, ja, een lafaard, want hij zond er anderen op af, hij durfde het niet eens zelf te doen. Over een paar weken zou het toch openbaar worden; ik ga van Maxwell scheiden.

— Ella, wat heb je gedaan? riep Finlay op ontroerde toon, terwijl hij zijn bevende handen naar de jonge vrouw uitstreekte.

Bleek, maar van een tedere schoonheid, zoals zij daar stond, de mooie donkere ogen vol tranen, maar met een blik van innige liefde op Richard Finlay gericht, greep de jonge vrouw de haar toegestoken handen en zei, glimlachend door haar tranen:

— Maak je niet ongerust, Richard. Wij gaan immers een betere toekomst tegemoet. En waarom zou Lord Aberdeen dat niet mogen weten, van wie je mij zo vaak gesproken hebt en die zich een waar vriend van je heeft getoond.

— Maar, hoe durfde je hier te komen, schat? vroeg Finlay op zacht verwijtende toon. Men zou je herkend kunnen hebben... Weet Maxwell, dat je hem de plannen hebt afgenomen?

— Ik weet het niet en het kan mij ook niet schelen, riep de jonge vrouw

op vaste toon. Onmiddellijk nadat je mij getelefoneerd hadt, nam ik het vaste besluit om de tekeningen te pakken te zien te krijgen, want aan het ontbijt was hij zo onvoorzichtig, mij iets mede te delen van zijn plannen. Er was sprake van een nieuwe motor en ik had moeite mij in te houden en hem geen klap te geven, zoals hij daar grinnikend en in zijn handen wrijvend tegenover mij zat. Ik sloop weg, ik wist ongezien zijn kantoor te bereiken en in een der laden van zijn lessenaar vond ik de bewuste tekeningen. Natuurlijk ben ik ze aanstonds komen terugbrengen.

Finlay boog zich over de hand heen, die hij nog altijd in de zijne hield en drukte er een kus op.

De twee geliefden hadden de tegenwoordigheid van Raffles blijkbaar geheel vergeten, die, met een flauwe glimlach om de lippen, terzijde stond en zich onledig hield met de bestudering van de titels der boeken in de boekenkast.

Gedurende enkele ogenblikken was het stil in het vertrek.

Men hoorde niets anders dan nu en dan een zacht gefluisterd woord van liefde en dankbaarheid, door de jonge ingenieur uitgesproken.

En zo zeer was het tweetal in hun ge-

sprek verdiept, dat Raffles kans zag, stil het vertrek uit te sluipen, zonder dat een van hen er iets van merkte.

In de gang gekomen, deed hij de deur zeer zacht achter zich dicht en bleef een ogenblik in gedachten verzonken staan.

Eensklaps scheen hem iets in te vallen.

Hij haalde een notitieboekje te voorschijn, scheurde er een blaadje uit, en schreef er met potlood op:

Ik wens je van harte geluk, beste Dick, dat je plannen je op zulk een onverwachte wijze zijn teruggegeven. Ik zou je echter ten sterkste aanraden, ze thans goed weg te sluiten en er onmiddellijk patent op te nemen. Het spreekt vanzelf, dat je staat kunt maken op mijn stilzwijgendheid omtrent alles wat er gebeurd is. Hartelijk gegroet.

William Aberdeen.

Hij schoof het blaadje onder de kier van de deur en verwijderde zich toen haastig, juist op het ogenblik dat er snelle schreden klonken in de kamer, die zich in de richting van de gangdeur schenen te bewegen.

HOOFDSTUK IV

OP DE BROOKLAND BAAN

Er waren enige dagen verlopen sedert het gebeurde en Raffles had wegens allerlei omstandigheden buiten zijn wil, weinig gelegenheid gehad om nogmaals met Richard Finlay te praten.

De jonge ingenieur had zijn weldoener nog dezelfde dag, waarop hij zijn plannen terugontving uit de handen van de vrouw, die hij liefhad, maar nog de vrouw was van een ander, een brief geschreven, waarin hij Lord Aberdeen in warme bewoordingen zijn dank te ken-

nen gaf voor alles wat hij voor hem gedaan had, en hem mededeelde, dat hij het patent op zijn uitvinding zou nemen, zodra de races op de Brookland baan achter de rug waren en zijn uitvinding had bewezen, ook in de praktijk te voldoen.

Raffles had gedurende drie dagen buiten Londen moeten vertoeven en het was op de dag voor de wedstrijden zouden plaats vinden, dat hij omstreeks vier uur in de namiddag in de Engelse hoofdstad terugkeerde.

Hij liet zich aanstonds in een taxi, die altijd bij een groot station te vinden zijn, naar zijn huis in de Cromwell Street rijden en vond daar, zoals hij wel verwachtte, Charles Brand, die hem aanstonds verheugd tegemoet trad en hem verwelkomde.

— Is alles goed gegaan? vroeg de jongeman.

— Zo goed als ik maar wensen kon.

— Is die man in Leeds werkelijk zo vermogend als men zegt?

— Vermoedelijk behoort hij tot de twintig rijkste Engelsen. Ik heb mij uitgegeven als een Amerikaanse fabrikant en in die hoedanigheid heb ik zijn gehele huis kunnen onderzoeken; ik denk dat alles van een leien dakje zal lopen, Charles, als wij eenmaal aan het werk zullen gaan. Maar voorlopig genoeg over dit onderwerp. Vertel mij eens gauw hoe onze vriend Finlay het maakt.

— Hij maakt het uitstekend, Edward. Hij is opgewekt en vol vertrouwen. Gisteren nodigde hij mij uit de snelheid van zijn wagen eens te controleren, op een van de brede stille lanen van het Kensington Park en ik moet zeggen, dat ik over de snelheid verstomd stond.

— Dat doet mij genoegen. Wat is het voor een model?

— Wel, naar het uiterlijk wijkt hij niet veel af van de gewone modellen. Het is een racewagen zoals iedere andere, zou men zeggen, laag op de wielen, met een langwerpige motorkast, twee plaatsen voor de chauffeur en diens mecanicien, en een uitlaat, die een geluid veroorzaakt als een rollende donder. Maar niets belet je om de wagen zelf te gaan bekijken.

— Nu meteen? vroeg Raffles verrast.

— Op dit ogenblik, riep Brand opgewekt uit. Ik heb Finlay namelijk voorgesteld, zijn wagen in onze garage neer te zetten, waar deze veiliger zal zijn dan waar ook. Vanavond komt hij de auto halen, want hij wil nog voor het donker wordt enige proefrondjes op de Brookland baan rijden.

— Dat is een goed idee van je geweest, amice, riep Raffles uit, terwijl hij Brand op de schouder klopte. Je hebt Henderson natuurlijk op de hoog-

te gebracht, dat de auto goed bewaakt moest worden?

— Dat heb ik, en de goede vent is er naast gaan slapen, met de hond aan zijn voeten.

— Nu, dan had men nog eerder de inhoud van het hele huis kunnen weghalen, dan de auto van Finlay, zei Raffles glimlachend. Laten wij eens gauw gaan kijken, want ik moet je zeggen dat ik zeer nieuwsgierig ben.

De twee vrienden begaven zich door de tuin naar de garage, waar op dat ogenblik een viertal auto's stonden. Zij vonden daar Henderson, die, zoals zij wel verwacht hadden, druk bezig was met het tip-top in orde brengen van de wagens, die als nieuw glansden.

Toen Raffles binnenkwam riep hij vol trots uit:

— Het wagentje staat er nog, mylord en het zou een knappe jongen geweest zijn, die het had kunnen weghalen.

Raffles was intussen op de auto getreden, een sierlijk gebouwde maar blijkbaar zeer stevige renwagen, met twee vrij kleine plaatsen, tamelijk ver achterin geplaatst en een grote motorkast.

Raffles schroefde de vleugelmoeren los, die de kap op zijn plaats hielden, sloeg deze terug en bekeek vol aandacht de machtige motor.

Na deze een kwartier te hebben bestudeerd, wendde hij zich tot Brand en riep vol bewondering uit:

— Een technisch meesterstuk, Charles. De jongen heeft gelijk: eigenlijk gezegd is het zo eenvoudig als het ei van Columbus. Maar je moet een genie zijn, om er op te komen. Het is een wonder, hoe weinig gecompliceerd deze motor is.

— Ik heb dezelfde opmerking reeds gemaakt, Edward, zei Brand, die naderbij was gekomen. Het is een prachtstuk en de jongen verdient het ten volle, dat hij er de geldelijke voordelen van zal plukken.

— Ik zou wel willen dat hij er reeds patent had op genomen, zei Raffles op ernstige toon. Ik weet niet wat het is, waardoor ik ongerust ben, maar mij dunkt dat hij daarmee niet had moeten

wachten tot na de races. Apropos, hoe is het met... haar?

Raffles had zacht gesproken, om niet door Henderson te worden verstaan en voerde Brand nu, hem onder de arm nemend, naar de tuin.

Brand haalde de schouders op en antwoordde:

— Of Maxwell iets weet, zou ik je niet durven zeggen, maar ik zou er wel een eed op kunnen doen, dat hij althans iets vermoedt. Ik heb hen eenmaal samen in de opera gezien, zij bleek en mooi als altijd en hij met een somber gezicht, dat weinig goeds voorspelde.

— Ik zou wel eens willen weten of zij haar man ronduit heeft gezegd, dat zij de tekeningen uit zijn lessenaar heeft opgenomen, om ze aan Finlay terug te geven.

— Al heeft zij het niet gezegd, dan moet hij het toch hebben begrepen, want Maxwell mag een schurk zijn, een ezel is hij zeker niet. Hij heeft moeten vermoeden dat het onmogelijk was, dat iemand anders dan zijn vrouw in zulk een korte tijd de tekeningen uit zijn lessenaar had kunnen nemen en in die mening moet hij nog versterkt zijn, toen het hem bleek dat deze weer in het bezit van Finlay waren.

— Dan verkeert zijn vrouw in een beklagenswaardige positie, Charles, zei Raffles hoofdschuddend. En zij zal er goed aan doen, als zij zo gauw mogelijk die vent de rug toekeert.

— Dat zal zij ook binnenkort wel doen, Edward, want de boog is al zo strak gespannen, dat deze ieder ogenblik kan breken. Maar het zal je wel bekend zijn, als Maxwell kan bewijzen, dat zij de schuldige is, zodat hij haar volgens de wet geen toelage behoeft uit te keren. Daarom denk ik dat zij misschien zal wachten, totdat Finlay overtuigd is van zijn welslagen.

Onder het spreken waren de twee vrienden de tuin doorgegaan en traden nu opnieuw het huis binnen.

— Wij gaan natuurlijk naar Brookland? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Dat spreekt vanzelf. Ik zou het mijzelf nooit vergeven als ik niet te-

genwoordig was bij het succes van de man, die ik mij gelukkig heb geacht, te kunnen helpen.

Diezelfde avond omstreeks half zes kwam Finlay, telefonisch door Brand op de hoogte gebracht van de terugkeer van Lord Aberdeen, zijn renwagen halen en Raffles had gelegenheid slechts enkele woorden met hem te wisselen, daar Finlay zo spoedig mogelijk naar Brookland wilde vertrekken, om daar op de bekende racebaan zijn wagen te beproeven.

Hij was vol geestdrift en niet zo nerveus als Raffles een ogenblik gevreesd had.

Toch was het aan zijn gehele optreden te merken, dat hij ook de volle betekenis beseftte van de rit, die hem morgen tot succes en geluk of het falen en het vaarwel zeggen van zijn idealen zou brengen.

Hij vond zijn auto in uitstekende staat en toen Finlay met zijn auto vertrokken was, na Raffles nogmaals vol dankbaarheid de hand te hebben gedrukt, kleedden de twee vrienden zich om te gaan dineren en gingen vervolgens naar Covent Garden, om daar een paar bedrijven van de opera Aida te gaan horen en zien. Zij begaven zich vroeg weer huiswaarts, daar zij de volgende ochtend vroeg moesten opstaan, om tijdig in Brookland te kunnen zijn.

Henderson zou er hen met de Bentley heenbrengen en zij konden er wel op rekenen, dat hij de afstand, welke Londen van de bekende automobielracebaan scheidt, in hoogstens twee uren zou afleggen.

Zij waren dan ook reeds om tien uur in het kleine stadje, in de nabijheid waarvan de baan is aangelegd. Er heerste daar grote drukte, want alle deelnemers aan de wedstrijden waren reeds met hun mecaniciens, agenten van hun fabriek, bandenleveranciers, electriciens, kortom een geheel legertje van assistenten, die niet zonder moeite een onderdak hadden weten te vinden in een der kleine logementen, of anders, wanneer dit onmogelijk bleek, hun tenten hadden opgeslagen op de baan zelf.

De geweldig grote, brede baan van

macadam vervaardigd en in de bochten opgehoogd, strekte zich zover uit, dat men, aan het ene einde van het ovaalvormig baanvlak staande, het tegenover liggende gedeelte slechts met een scherpe kijker kon zien.

Binnen in het ovaal waren honderden auto's geparkeerd, waarvan de eigenaars zich een zo goed mogelijk plaatsje hadden uitgezocht, teneinde vandaar de races te kunnen volgen.

Verder stonden er op de uitgestrekte grasvlakte, in het midden reusachtige tribunes, die duizenden bezoekers konden bergen, garages voor de renwagens, reparatieinrichtingen, kleine gebouwtjes van plaatijzer, waar duizenden liter benzine waren opgeslagen en nog meer van dergelijke loodsen, waar stapels luchtbanden van allerlei merken bewaard werden.

Ook waren er restaurants, vier muziektenen en nog andere gebouwen, meestal van plaatijzer of van hout opgetrokken.

Vooraf bij de start was de drukte groot.

Reeds van acht uur af bewoog zich daar een legertje mecaniciens en monteurs, die de laatste hand legden aan de uitrusting van de renwagens, hier een paar banden op hun plaats gepend, daar een benzinetank vullend, ginds weer een band op de spanning controlerend.

Men hoorde een mengelmoes van talen, maar Engels, Frans en Italiaans voerden toch de boventoon.

De meest bekende Franse renners zouden mededingen, waaghalzen, die, om hun merk de zege te doen behalen, hun leven op het spel zetten.

Toen Raffles en Brand, die hun plaatsen reeds van tevoren hadden genomen, om twaalf uur eens een kijkje kwamen nemen en de portier naar Richard Finlay vroegen, moest deze hun mededelen, dat hij de jonge ingenieur nog niet gezien had.

Wel wist hij, dat zijn wagen reeds aanwezig was, en zijn mecaniciens, en jongeman met een fris, opgewekt gelaat zou waarschijnlijk op dat ogenblik bezig zijn, de wagen te beproeven.

Enigszins verwonderd over het feit, dat Finlay nog niet aanwezig was, betraden de beide vrienden het midden-terrein, hetwelk zij moesten bereiken door onder de baan een tunnel door te gaan.

Zij moesten enige tijd wachten voor zij de lichtgrijze wagen van Finlay in het oog kregen, die met razende snelheid over de baan stoomde.

Van de mecaniciens was zo goed als niets te onderscheiden: hij zat weggedoken achter het reusachtige stuurwiel, en men zag weinig meer van hem dan de valhelm met de vervaarlijke ronde stofbril, die even boven de wagen uitstak.

Toen hij voorbijsnorde, drukte Raffles op zijn chronometer en zette deze stop, toen de lichtgrijze wagen ten tweede male over de eindstreep stoomde; hij constateerde dat de baan van tien kilometer in twee minuten en vijfenveertig seconden was afgelegd.

Toen Raffles dit resultaat glimlachend aan Brand mededeelde, riep deze vol geestdrift uit:

— Dat is een ongehoorde snelheid, Edward. Als de wagen deze snelheid kan handhaven, dan moet Finlay stellig winnen. Maar waar zou hij toch zitten?

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Ik weet het niet en ik begrijp ook niet goed, waarom hij er nog niet is.

— Is het niet wat gewaagd, zijn wagen, waarvan zoveel afhangt, aan zijn mecaniciens toe te vertrouwen?

— Dat hangt geheel van de mecaniciens af. Het is ook niet gezegd dat de man, die nu achter het stuurwiel zit een deskundige is. Ik bedoel, hij kan wel weten dat de motor geen kleppen heeft, en hij kan ongeveer zeggen, hoe deze in elkander zit, maar meer ook niet. En aan een tekening die niet tot op een honderdste millimeter nauwkeurig is, heeft een fabrikant natuurlijk niets.

De grijze auto raasde nog enige keren voorbij en toen vond Raffles gelegenheid, door zijn hand op te steken en te wuiven, de mecaniciens op zich opmerkzaam te maken.

Deze matigde zijn vaart en een paar

minuten later bracht hij de lichtgrijze auto aan de kant van de baan tot staan, op slechts weinige passen van Raffles en Brand.

De monteur werkte zich uit zijn zitplaats, en liep dadelijk naar de radiator.

Hij legde er de hand tegen, trok een tevreden gezicht, en zei half voor zich heen:

— Nog zo koel of de wagen al die tijd heeft stilgestaan.

Het bleek aldra dat hij Raffles scheen te herkennen, daar hij deze wel eens in gezelschap van de jonge ingenieur had gezien.

Raffles trad op hem toe en vroeg:

— Kun je mij zeggen, waarde heer, waar Mr Finlay is?

— Ik verwacht hem ieder ogenblik, mylord.

— Weet je dat het al bijna twaalf uur is?

— Al zo laat? riep de jongeman verschrikt uit. Ik dacht dat hij wel om tien uur hier zou zijn. Wij logeren in hetzelfde hotel, moet u weten.

— Waarom is mijnheer Finlay vanmorgen niet aanstonds met je mee gegaan? vroeg Raffles.

— Hij voelde zich bij het opstaan niet al te wel, mylord.

Raffles en Brand keken elkander zwijgend aan.

Wat de jongeman hun daar mededeelde, beviel hun in het geheel niet.

Als Finlay niet beschikte over al zijn lichamelijke en geestelijke krachten, dan zou het hem onmogelijk zijn, zulk een levensgevaarlijk werk te verrichten als het besturen van een auto in zulk een waanzinnige vaart.

Juist toen Raffles weer iets wilde vragen, draaide Brand zich om en riep verheugd uit:

— Daar komt Finlay aan.

De jonge ingenieur kwam over het grasveld aanlopen, en met de eerste oogopslag zag Raffles dat hij beslist niet geheel wel was.

Zijn gelaat was bleek, zijn gang was ietwat onvast en zijn ogen stonden niet zo helder als gewoonlijk.

Raffles trad hem aanstonds tege-

moet, stak hem de hand toe en vroeg op een toon van hartelijke deelneming:

— Wat hoor ik daar, beste Dick? Wat vertelt je mecaniciën me, ben je ziek?

— Welneen, mylord, Green heeft overdreven, zei Finlay met een flauw glimlachje. Ik voelde mij vanochtend een weinig duizelig, maar een sterke kop koffie heeft mij weer opgeknapt. Die duizeligheid is geheel en al verdwenen, dat verzeker ik u.

Raffles was echter niet overtuigd en bekeek de jongeman met een zorgelijke blik.

Raffles zou als hij het gewild had, als geneesheer hebben mogen practiseren, want reeds jaren geleden had hij zijn diploma als arts gehaald en sinds dat tijdstip had hij niet opgehouden zijn kennis door studie op hetzelfde peil te houden.

Zijn scherp oog zag dadelijk dat Finlay niet de oude was.

— Laat mij je pols eens voelen, zei hij op zachte toon.

Finlay scheen een ogenblik verlegen en tevens verbaasd te aarzelen, maar reeds had Raffles zijn duim op diens pols gelegd en constateerde dat deze sneller klopte dan in normale omstandigheden het geval is.

— Gevoel je je nog duizelig? vroeg hij toen.

— Dat is bijna geheel over, mylord, en het wordt ieder ogenblik beter. Ik verzeker u dat mij werkelijk niets meer scheelt.

— Hoe laat ben je gisteren naar bed gegaan?

— Om tien uur, mylord.

— Voor die tijd nog iets gegeten?

— Zoals gewoonlijk.

— Wat heb je gegeten?

— Niets bijzonders, mylord, antwoordde Finlay half lachend, half verwonderd over deze vragen. Ik heb volstaan met een paar sandwiches met ham en een glas ale.

— En vanochtend toen je opstondt, toen voelde je je ziek?

— Niet ziek, mylord. Ik verzeker u dat Green gewend is om een beetje te overdrijven. Ik voel mij wat onlekker,

zoals men dat noemt. Ik heb echter een koud bad genomen, een kop sterke koffie gedronken en een wandeling gemaakt, en ik verzeker u dat ik mij thans volkomen goed voel.

— Des te beter, zei Raffles, ofschoon nog lang niet overtuigd, want als je ook maar de minste duizeling zoudt gevoelen, dan zou deze rit, die over een paar uren aanvangt, voor je de dood kunnen betekenen, bedenk dat wel. Laat je dus in 's hemelsnaam niet door

misplaatste trots verleiden tot dingen, die boven je krachten gaan. Bedenk dat je uitvinding steeds haar waarde blijft behouden, ook al zou je aan deze wedstrijd niet deelnemen.

— Ik wil en ik moet er aan deelnemen, mylord, zei Finlay op zachte toon, maar met een vastberadenheid, die Raffles ervan overtuigde, dat iedere poging om de jongeman te weerhouden, aan de wedstrijd deel te nemen, vruchteloos zou zijn.

HOOFDSTUK V

NUMERO DERTIEN

Raffles legde hem de hand op de schouders, keek hem diep in de ogen en zei:

— Doe wat je denkt dat je moet doen, Dick, maar wees voorzichtig. Je behoeft deze wedstrijd volstrekt niet te winnen; het is reeds meer dan voldoende, als je gelijk kunt blijven met wagens, die een andere motor hebben. Maar zeg mij eens Dick, heb je je mecanicien in vertrouwen genomen?

Finlay haalde even de schouders op en zei met een lachje:

— Hij heeft er niet het flauwste besef van, mylord, dat hij in een wagen zit met een splinternieuwe, pas ontwikkelde en gebouwde motor. Hij weet dat het ding geen kleppen heeft, hij weet dat het een tweetakt motor is, maar van het overige weet hij niets. Hij is pas zeventien jaar, hij rijdt uitstekend. Ik laat hem alleen meerijden om voor benzine, eventueel nieuwe banden en andere dingen te zorgen.

— Nu, dan wens ik je veel succes, Dick, zei Raffles. Mijn gedachten blijven bij je en ik hoop dat ik je na afloop kan feliciteren.

— Ik moet en zal slagen, mylord, en gij weet waarom, riep de jonge ingenieur op hartstochtelijke toon.

Hij drukte Raffles en Brand nogmaals krachtig de hand en begaf zich

toen naar zijn wagen.

De twee vrienden zagen hoe hij zich in de nauwe stuurstoel wrong, de riemen van zijn valhelm onder de kin vastgespte, de stofbril voor zijn ogen trok en met vaste hand het stuurwiel greep.

Een korte ruk, iets als de noodkreet van een dier en meteen sprong de grijze wagen als het ware vooruit en was het volgende ogenblik uit het gezicht verdwenen, achter een der struikgewassen, waarmede het middenterrein beplant was.

Een ogenblik bleef Raffles de wagen nakijken en wendde zich toen tot Brand met de opmerking:

— Ik zou wel willen, dat de races waren afgelopen; ik kan onmogelijk zeggen wat het is, maar ik heb een beroerd voorgevoel.

— Ik geloof ten onrechte, Edward, zei Brand. Weliswaar ziet hij een weinig bleek, maar dat kan goed een gevolg zijn van nervositeit.

Raffles schudde het hoofd en zei:

— Finlay is in het geheel geen zenuwachtig type, maar zijn pols sloeg te snel. Ik had liever gewild dat hij niet reed.

— Daarin zou hij nooit hebben toegestemd.

— Dat weet ik en daarom heb ik ook

niet aangedrongen.

Brand haalde de schouders op en zei:

— Daar is nu niets meer aan te doen.

Wat gaan wij doen, Edward?

— Wij zullen naar een van de restaurants gaan. Nu wij toch hier zijn, gaan wij eerst iets eten; over anderhalf uur nemen de wedstrijden een aanvang.

De twee vrienden richtten hun schreden naar een van de restaurants en het duurde niet lang of zij zaten aan de maaltijd.

Een kwartier voor de aanvang verlieten Brand en Raffles het restaurant en gingen hun plaatsen op de tribune opzoeken.

Bij de startlijn was het al een drukte van belang.

Kamprechters, juryleden, rondentellers, allen liepen door elkaar en elkaar in de weg, terwijl de drukte nog vermeerderd werd door de pompbedienden bij de benzinetanks.

Nauwelijks waren Raffles en Brand gezeten, of zij zagen, ongeveer vier rijen onder hen en een weinig naar links Maxwell en zijn vrouw zitten.

Het gelaat van de fabrikant was enkel ten dele te zien en dan nog alleen als hij het hoofd omwendde, maar Raffles meende te bespeuren dat het bleek was en dat hij geducht uit zijn humeur was.

Een paar minuten later maakten de deelnemers aan de wedstrijd zich gereed om zich naar de start te begeven.

Een voor een kwamen twintig wagens zich in twee gelederen scharen, ieder van tien auto's, met een tussenruimte van slechts ongeveer drie meter tussen de twee rijen.

De starter, met zijn vlag in de hand, stond naast de startlijn, met zijn chronometer in de hand.

Het werd stil op het grote veld, omgeven door de reusachtige baan, want aanstonds zou het sein worden gegeven voor de wedstrijd van vijfhonderd kilometer, dat wil zeggen dat iedere auto vijftigmaal het traject moest afleggen. Raffles en Brand hadden hun kijkers in de hand genomen en tuurden aandachtig naar de lichtgrijze auto van

Finlay.

En er ging een schok door het lichaam van Brand, ofschoon hij allesbehalve bijgelovig was, toen hij met grote cijfers het getal 13 op het chassis van de auto geschilderd zag.

Van het gelaat van Finlay viel slechts weinig te zien, maar Brand en Raffles konden zien dat er een trek van ijzeren vastberadenheid op lag.

De vlag rees en daalde en onder donderend geraas, in een wolk van benzinedamp, vertrokken de auto's met een snelheid, alsof zij uit een kanon waren afgeschoten.

Finlay was in de tweede rij vertrokken, maar nog voor de wagens achter een bosje struikgewas aan de ogen van de toeschouwers op de tribune onttrokken waren, konden Raffles en Brand zien, hoe hij bliksemsnel buitenom liep, en thans reeds op dezelfde hoogte voortreed als de auto's, die een aantal meters voor hem waren vertrokken.

Een ogenblik later was er van de twintig auto's nog slechts één enkele te zien, en die zou in het geheel niet meer mee kunnen doen, want een defect aan een der assen was de oorzaak, dat de auto met een geweldige vaart de berm was ingereden. De twee inzittenden waren er zonder kleerscheuren afgekomen, op enkele huidontvelingen na.

Er verstreken nog ruim twee minuten en toen kwamen de eerste wagens reeds weer in het gezicht.

Brand bracht snel zijn kijker aan het oog, en slaakte een kreet.

De eerste auto was een witte Amerikaanse wagen, maar onmiddellijk er achter, bijna er naast, suisde in geweldige vaart de grijze renwagen, die het nummer 13 voerde.

Een ondeelbaar ogenblik later ronkten de twee wagens langs de tribune, en nu pas kon men goed zien, dat zij minstens honderd meter waren uitgelopen op hun concurrenten.

En dat reeds in de eerste ronde.

Als in een wervelwind, in een helse vaart, reden de overige renwagens voorbij, en waren een ogenblik later reeds weer verdwenen.

Op gedempte toon zei Raffles:

— Hij kan winnen, als alles goed gaat.

— Ja, als alles goed gaat, herhaalde Brand zonder op te kijken.

Een ogenblik daarna viel zijn blik toevallig op het gelaat van Maxwell.

De fabrikant had zijn ogen gewend naar de zijde, vanwaar de auto's weer te voorschijn moesten komen en zijn vertrokken gelaat voorspelde weinig goeds.

Brand vroeg zich af, of hij misschien iets ontdekt zou hebben van de verhouding, welke er tussen de jonge ingenieur en zijn vrouw bestond.

Brand kende de toestand, zoals die was in het huis van de fabrikant evengoed als Raffles.

Hij wist dat Ella Maxwell een hevige afkeer had van de man, die nu nog haar echtgenoot was, maar hij wist ook, dat de fabrikant een gevaarlijk man was, wanneer eenmaal zijn wraakzucht was opgewekt, en een voorgevoel zei de jongeman, dat hij het zeker bloedig zou wreken, wanneer hij zekerheid had, dat er een schuldige verhouding bestond tussen zijn vrouw en de jonge ingenieur.

Hij dacht hier over na, toen het eigenaardige geluid, door de bliksemsnel naderende auto's gemaakt, hem uit zijn gepeins deed opschrikken.

Hij keek op en slaakte een juichkreet.

De grijze auto was de Amerikaan voor gekomen, en reed nu aan het hoofd op een afstand van ongeveer tien meter door de witte wagen gevolgd.

Het hoofdpeloton was geheel uit elkander geraakt, maar de wagen welke de beide leiders het dichtst op de hielen zat, was thans op zijn minst tweehonderd meter achter.

Nogmaals verliepen er ruim twee minuten in de grootste spanning.

Toen nummer 13 weer te voorschijn kwam had Finlay de afstand nog weten te verhogen en had nu een voorsprong van minstens 50 meter op de snelle Amerikaan, zijn gevaarlijkste concurrent, wiens wagen donderend en ronkend over de baan snelde.

Nummer 13 was nog omstreeks tweehonderd meter van de tribunes af, toen

de toeschouwers angstig de halzen begonnen te rekken, want er scheen iets niet in orde te zijn met de wagen.

Deze slingerde even en scheen toen vaart te verminderen...

Eensklaps, voor men goed en wel wist wat er gebeurde, leek de wagen als een aangeschoten stuk wild om en om te buitelen en schoof toen, nog altijd in razende vaart, schuins op zijde liggend, over de baan, om ten slotte in de berm terecht te komen, zich daar nog eens op te richten als een steigrend paard, en ten slotte om te vallen, met de vier wielen in de lucht.

Een kreet van ontzetting steeg uit de kelen van duizenden op.

De Amerikaan had nog juist bijtijds de verongelukte auto weten te vermijden en raasde nu verder, alsof er niets gebeurd was.

Een paar mecaniciens, die juist op de plek bijeen stonden, waar de renwagen in het gras van de berm was gevallen, stoven verschrikt uiteen, maar een hunner was door de omkantelende wagen getroffen en bleef gewond liggen.

Terstond kwamen assistenten, monteurs en mecaniciens toesnellen, terwijl de aanwezige politie de grootste moeite had het toestromend publiek op een afstand te houden.

Eensklaps klonk een gillende, snijdende kreet boven alles uit.

Brand en Raffles, die waren opgestaan om hun plaatsen te verlaten, wendden snel het hoofd om.

Het was Ella Maxwell, die deze kreet had geslaakt.

Zij was opgestaan, bleker dan een doek, met half geopende mond en wijd-opengesperde ogen.

Haar man had haar bij de arm gegrepen, alsof hij haar wilde terughouden, maar zij rukte zich met een woeste beweging los, en het volgende ogenblik was zij de trap afgesneld, die van de tribune naar het grasveld voerde.

Brand voelde zich bij de arm grijpen, en Raffles trok hem met zich mee, terwijl hij hem toeriep:

— Kom direct mee, wij moeten zien wat het is.

Zij kwamen juist bij de onheilsplek

aan, toen Ella, die zich had losgerukt uit de greep van een tweetal agenten, met een kreet van wanhoop neerknielde naast het lichaam van Finlay, dat zo-even onder de omgekantelde auto was vandaan gehaald en nu bewegingloos op het gras lag uitgestrekt.

Een heer in een zwarte jas, klaarblijkelijk een arts, bijgestaan door een lid van de afdeling van het Rode Kruis, welke steeds op de baan aanwezig was, bemoeide zich met de bewusteloze renner.

Juist op dat ogenblik richtte Ella zich half op, klemde zich aan de geneesheer vast, en riep met een hese stem, half waanzinnig van ontzetting en angst:

— Zeg mij, alstublieft, dokter, of hij in levensgevaar verkeert?

— Zijt gij de vrouw van deze man, mevrouw? vroeg de geneesheer op zachte toon.

— Zijn vrouw? Neen... nog niet... maar...

Wat zij had willen zeggen, ging verloren in een zacht gekreun, en het volgend ogenblik zakte de ongelukkige vrouw ineen, en moest men haar wegdragen naar de ambulance, die ongeveer in het midden van de baan op het terrein was opgeslagen, en dus van alle kanten gemakkelijk te bereiken.

Intussen had Raffles zich tot de geneesheer gewend en vroeg thans op gedempte toon:

— Hoe is het dokter? Wat denkt gij er van? Ik ben geen gewone nieuwsgierige, ik ben Lord Aberdeen, en ik stel zeer veel belang in deze jongeman.

— Dan kan ik u tot mijn genoegen gerust stellen, mylord, antwoordde de geneesheer. Als door een wonder is Finlay slechts licht gewond, en zijn flauwte is eenvoudig het gevolg van een shock. Hij zal wel aanstonds uit zijn bewusteloosheid bijkomen en een paar dagen volkomen rust in het ziekenhuis zullen hem er wel bovenop brengen, tenminste als er zich geen inwendige kneuzingen of verbloedingen hebben voorgedaan. Ik geloof echter niet dat dit het geval is.

— God zij geloofd, riep Brand uit de grond van zijn hart uit.

Op dat ogenblik slaagden zes sterke mannen erin het voorste gedeelte van de bijna doormidden gebroken auto om te wentelen, dat bovenop de ongelukkige mecaniciens lag.

Dadelijk begaf de geneesheer zich naar hem toe en boog zich over hem heen.

Hij ontknoopte diens kleren vlug en richtte zich bijna aanstonds daarna weer overeind.

Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking, toen hij zich tot Raffles richtte en zei:

— Wat die ongelukkige jongen betreft, mylord, hier kan geen menselijke hulp meer baten; de zware motor heeft de borstkas ingedrukt, hij moet onmiddellijk dood zijn geweest.

Deze woorden werden in doffe stilte aangehoord.

Ook Raffles was diep onder de indruk van dit ongeluk, maar tevens waren nog andere gevoelens bij hem wakker geworden.

Hij wenkte Brand en beiden begaven zich naar de wrakstukken van de auto, die reeds door een aantal monteurs en mecaniciens onderzocht werden, om te trachten, de oorzaak van het ongeluk te vinden.

Raffles was naderbij gekomen, en zei nu:

— Zoek het in de stuurinrichting. Aan de motor kan het niet gelegen hebben, daar ben ik vast van overtuigd. Veroorloof mij, dat ik zelf eens een onderzoek instel; Mr Finlay is een zeer goed vriend van mij. Mr Brand, wees zo goed er voor te zorgen, dat de ongelukkige jongeman aanstonds vervoerd wordt naar een ziekenhuis, het dichtst hier in de buurt en doe dan dadelijk onderzoek naar de familieomstandigheden van die arme jongen, die zo jammerlijk om het leven is gekomen.

Terwijl Brand zich verwijderde, boog Raffles zich over de brokstukken van de auto heen en onderzocht het eerst de stang, waaraan het grote stuurwiel was bevestigd. Eensklaps bleef hij onbeweeglijk op dezelfde plek turen, het was de plek, waar de stang leterlijk doormidden was gebroken, zodat de wagen

stuurloos was geworden en wel had moeten verongelukken, niettegenstaande Finlay klaarblijkelijk zo krachtig mogelijk geremd had, misschien wat al te krachtig, zodat de wagen enige keren over de kop was geslagen.

Na enige tijd richtte hij zich weer op en wenkte een inspecteur van politie, die juist naderbij was gekomen.

De politiebeambte trad op hem toe en keek hem vragend aan.

— Inspecteur, ik ben Lord Aberdeen en Richard Finlay, wiens mecanicien verongelukt en wiens auto vernield is, behoort tot mijn vrienden. Ik heb u geroepen om u mede te delen, dat dit ongeluk het gevolg is van boosaardig opzet.

— Wat gij daar zegt, is buitengewoon ernstig, mylord. Denkt gij dat gij dat zoudt kunnen bewijzen? riep de inspecteur uit.

— Ik kan het bewijzen en dat kan iedereen, die ook maar enig verstand heeft van automobielen, zei Raffles met stemverheffing. Neem dit vergrootglas en bekijk eens de breuk van de stuurstang; gij zult dan zien dat de buis voor meer dan de helft met een dun metaalzaagje is doorgezaagd, hetgeen te zien is aan de gladde oppervlakte en dat vroeg of laat de stuurstang noodwendig moest breken. Ik beschuldig dus ene onbekende van moord met voorbedachte rade; het zal uw taak zijn, de schuldige te vinden.

HOOFDSTUK VI

EEN WEDERZIEN

Er waren vijf dagen verlopen sedert het noodlottig ongeluk op de Brookland baan had plaats gehad, en nog zelden had een ongeval zoveel stof tot praatjes opgeleverd vooral in de Londense deftige kringen, die niet uitgepraat raakten over hetgeen er op die ongeluksdag was gebeurd.

Daar was allereerst het gedrag van Mrs Maxwell, dat natuurlijk aanstonds bekend was geworden.

Het bleek nu zo duidelijk als de dag, dat er een liefdesverhouding had bestaan tussen haar en de jonge ingenieur die vroeger in dienst van haar man was geweest.

Waar zij zelf thans vertoefde, dat wisten slechts zeer weinigen.

Alleen stond het vast, dat zij haar echtgenoot nog diezelfde dag had verlaten en uit Londen was vertrokken.

Raffles behoorde tot de weinigen, die kennis droegen van haar verblijfplaats.

Hij vervulde als het ware de taak van postiljon d'amour tussen de beklagenswaardige vrouw en Finlay, die gestadig voeruit ging en nog diezelfde dag

het ziekenhuis zou mogen verlaten.

Wat de ongeluksauto betreft, Raffles had de wagen aanstonds namens zijn beschermeling opgeëist, en de motor, het kostbare geheim, was veilig opgeborgen in de onderaardse werkplaats, welke Raffles zelf met de hulp van zijn garage achter het huis in de Cromwell Street had ingericht.

Ook de tekeningen waren in veiligheid en beschermd tegen de hebzucht van Maxwell.

De fabrikant liet zich weinig zien, maar zijn werklieden hadden kunnen verklaren, dat het in die dagen op de fabriek een hel was. Nog nooit was de baas zo hardvochtig en wreed opgetreden.

In de stad en in zijn club vertoonde hij zich echter slechts weinig.

Het leek alsof hij de mensen vermeed en scheen zich liefst op te sluiten in het kantoor van zijn fabriek.

Men fluisterde intussen op de beurs, dat zijn zaken er zeer slecht voor stonden.

Waarschijnlijk was dit een gevolg van

het feit, dat er reeds iets was uitgelekt van de uitvinding van Richard Finlay.

Zowel Ella als hij zelf hadden in hun bewusteloze toestand enkele verwarde zinnen gestameld, waarvan de betekenis echter duidelijk genoeg was voor de vaklieden, die ze hadden opgevangen.

Misschien was het ook daaraan toe te schrijven, dat het met de verkoop van de motoren, die Maxwell in grote hoeveelheden had laten fabriceren, niet vlotte; blijkbaar wilden de fabrikanten, zoals men dat noemt, eerst eens de kat uit de boom kijken.

Het spreekt vanzelf dat de pers zich aanstonds van het opzienbarende geval had meester gemaakt, waarin Ella en de jonge ingenieur zulk een grote rol hadden gespeeld en enkele op sensatie beluste bladen ontzagen zich zelfs niet, in zeer doorzichtige bewoordingen gewag te maken van de verstandhouding, welke klaarblijkelijk bestaan had tussen de jonge vrouw van de fabrikant en de uitvinder.

Het behoeft geen betoog, dat de politie, aanstonds gevolg gevend aan de wenk, die Lord Aberdeen aan de inspecteur van politie had gegeven, alles in het werk had gesteld om de dader van de lage aanslag in handen te krijgen.

Dat was niet gemakkelijk, want van het ogenblik af dat Finlay zijn auto naar Brookland had gebracht, hadden zich op de baan en in de nabijheid van de garages honderden personen bewogen.

De rechter-commissaris ondervroeg een paar dozijn mecaniciens en monteurs, maar geen hunner kon inlichtingen geven, waaraan men iets had.

Toch kon het onmogelijk worden ontkend dat hier een misdadige aanslag was gepleegd.

De stuurstang was door deskundigen onderzocht en hun oordeel luidde eenparig, dat de stalen buis voor meer dan de helft door middel van een uiterst fijn metaalzaagje was doorgezaagd.

Gedurende enige ronden had de buis het nog kunnen uithouden, maar ten slotte had deze de hevige drukking niet langer kunnen weerstaan en was als

glas afgebroken.

Aldus stonden de zaken, toen Raffles omstreeks drie uur in de namiddag, het ziekenhuis verliet, in gezelschap van Richard Finlay, die als genezen ontslagen was.

De jonge ingenieur was nog wat bleek en er lag een zwaarmoedige uitdrukking op zijn gezicht, maar voor het overige scheen hij geen nadelige gevolgen te ondervinden van zijn zware val.

Voor het hek stond de blauwe auto van Lord Aberdeen geparkeerd, welke Finlay zo goed kende.

— Waar brengt ge mij heen, mylord? vroeg de jonge ingenieur glimlachend, toen zij instapten.

Raffles keek de jonge ingenieur even aan en ook om zijn lippen speelde een flauwe glimlach, toen hij vroeg:

— Wie zoudt gij thans gaarne het eerst zien, beste Dick?

— Mijn moeder, riep Finlay aanstonds uit terwijl zijn ogen vochtig begonnen te glanzen.

— Dat had ik wel gedacht, Dick, en ik zal je er dan ook aanstonds heen brengen, maar daarna?

De jongeman boog het hoofd en antwoordde niet dadelijk, terwijl een donkere blos in zijn wangen opsteeg.

Toen zei hij op zachte toon:

— Dat weet gij wel, mylord. Gij kent mijn geheim. Trouwens ik weet niet eens waar zij zich bevindt. Ik weet alleen dat zij haar man verlaten heeft.

— Maar ik weet waar zij is, beste Dick, zei Raffles, terwijl hij zijn hand op de schouder van de ingenieur liet rusten. Tot dusverre hebben wij op last van de dokter moeten nalaten over deze aangelegenheid met je te spreken, maar nu je volkomen genezen bent, kan ik wel zeggen, dat zij, die thans nog Ella Maxwell heet, op een plek vertoeft, welke mij bekend is en dat zij zeker vol verlangen naar je komst zal uitzien. Ik weet niet of dit naar de regelen van de welvoeglijkheid is, maar zij zal toch binnenkort van haar man gescheiden zijn en ik maak dan ook geen gewetensbezwaar, je naar haar toe te brengen, zodra je je moeder hebt gezien.

Finlay had de hand van Raffles gegre-

pen en drukte deze hartelijk, zeggend:

— Mylord, ik weet niet hoe ik u voor dat alles zal moeten danken.

— Gij kunt er mij het beste voor danken door er in het geheel niet meer over te spreken, viel Raffles hem aanstonds in de rede. Stap nu maar in; gij behoeft mij het adres van uw moeder niet te geven; dat heeft zij mij al een paar dagen geleden medegedeeld, toen zij je in het ziekenhuis kwam bezoeken en ik haar in de vestibule ontmoette.

Het tweetal stapte in de auto, nadat Raffles Henderson het adres had opgegeven en een half uur later stopte deze voor een eenvoudig huis, waar de moeder van Finlay met zijn zusters woonde.

— Gij zult mij toch zeker vergezellen, mylord? vroeg Finlay, toen hij op het punt stond, om uit de auto te stappen.

— Neen, beste Dick. Bij dergelijke ontmoetingen tussen moeder en zoon zijn zelfs familieleden overbodig. Ik zal over een half uur terugkomen, wat mij goed past, daar ik in de buurt enige boodschappen heb te doen en kom u dan hier weer afhalen. En dan, nu dat weet gij...

Met zachte dwang duwde hij de jongeman uit de auto en zag hoe deze langs het tuinpad naar de voordeur stapte.

Een ogenblik keek hij hem na en toen kwam het zacht over zijn lippen:

— Hij is wel gelukkig; er is nog liefde in zijn leven.

Toen hij een half uur later terugkeerde, werd juist de huisdeur geopend, en zag hij hoe een nog knappe oude dame het hoofd van Finlay tussen haar handen nam, het naar zich toe trok en hem een kus op het voorhoofd drukte.

Toen kwam de jonge ingenieur het tuinpad af en wuifde nog enige keren naar het huis, achter de ramen waarvan nu ook de figuren zichtbaar werden van twee jonge meisjes.

— Ik hoop toch niet dat ik u heb laten wachten, mylord? vroeg Finlay, nadat hij het tuinhek achter zich had dicht gedaan.

— Gij zijt op een seconde na op tijd en dat is ook van een ingenieur niet

anders te verwachten, zei Raffles glimlachend. Stap nu maar gauw in; ik heb een vaag vermoeden, dat je enigszins gehaast bent.

Finlay zei niets, maar aan het schitteren van zijn ogen en zijn diepe blos bemerkte Raffles, dat hij goed gereden had.

Er werd gedurende de rit niet veel gesproken, want de twee mannen waren ieder in hun gedachten verdiept.

Nu en dan werden er een paar woorden gesproken, die meestal de nieuwe motor betroffen, die 't er gelukkig goed had afgebracht en nog altijd veilig was opgeborgen in de werkplaats van de Grote Onbekende.

Na een rit van een paar uur stopte Henderson voor een niet groot maar fraai landhuis aan de straatweg van Londen naar Horsham en niet ver van die laatste stad verwijderd, in het mooiste gedeelte van het graafschap Sussex.

Het huis was aan alle zijden omgeven door een tuin, vol hoogopgaand geboomte, bloemen en struikgewas.

Toen de auto stilstond, wendde Finlay zich tot Raffles en vroeg:

— Woont zij hier, mylord?

— Ja, Dick.

— Wie behoort dat huis?

— Ik heb het gehuurd en tot haar beschikking gesteld, natuurlijk in jouw naam. Vraag nu maar niet verder naar zulke futilliteiten; ga regelrecht op de hoofdzaak af. Ik zal een wandeling door het park maken, en zal over een uur eens komen kijken of de begroeting is afgelopen.

Finlay stamelde verlegen een antwoord en stapte toen haastig uit de auto, want hij had niet ver van het tuinhek in een der lanen een hem goed bekende gestalte menen te zien...

Terwijl de jongeman ongeduldig de vrouw tegemoet snelde, die hij lief had, liet Raffles de auto, na te zijn uitgestapt, naar de garage rijden, die langs een afzonderlijke weg bereikt kon worden.

Hij wierp nog even een vluchtige blik in de richting van het minnende paar, dat nu langs een der tuinpaden voortschreed, de armen om elkaars middel

gestrengeld en sloeg toen een brede laan in, die hem in het hart van het park bracht, dat zich tegenover de villa uitstrekte.

Er verliep een uur, en al die tijd liep Raffles in diepe gedachten verzonken voort, gedachten die zijn ogen deden glanzen en hem het hoofd met een trotse beweging deden oprichten, alsof hij een onzichtbare wereld van vijanden tartte.

Een uur bleef hij aldus langzaam door het park wandelen, waar het zeer stil was, keerde toen op zijn schreden terug en liep langs het tuinpad van de villa naar de voordeur.

Men had hem daarbinnen zeker reeds zien aankomen, want voor hij nog had behoeven aan te bellen, opende een dienstmeisje de deur.

Raffles trad binnen, en in de vestibule kwamen Ella en Finlay hem met stralende gezichten tegemoet.

— Zij heeft mij alles verteld, mylord, riep de jonge ingenieur hem reeds uit de verte toe. Nu pas weet ik alles wat gij voor ons gedaan hebt. En gij zult het dus ook het eerste horen, wat wij voornemens zijn. Ik heb gehoord dat Maxwell absoluut weigert, in een scheiding toe te stemmen. Welnu, ik zal vanavond zelf naar hem toegaan, hem zeggen hoe de zaken staan. Hij moet er in toestemmen, al zou ik hem de toestemming met geweld uit de keel moeten wringen.

Raffles had hem tersluiks met een stomme oogwenk op het dienstmeisje

gewezen, want deze had de vestibule nog niet verlaten, maar de jonge ingenieur haalde de schouders op en mompelde een weinige verlegen voor zich heen:

— Iedereen mag het gerust weten. Over een paar dagen zal ik het van de daken verkondigen, zoals Ella het al verkondigd heeft, waar honderden bij waren.

Raffles schudde het hoofd en zei nu:

— Neem mij niet kwalijk dat ik de opmerking maak, beste Dick, maar ik acht het niet verstandig, dat je persoonlijk die man gaat opzoeken. Hij is een hoogst gevaarlijk individu; een man die nergens voor terugdeinst, als hij zich gekrenkt acht, en nu spreek ik er nog niet eens van, dat je volkomen afwijkt van de gebruikelijke weg door de echtgenoot van de vrouw, die je liefhebt in diens huis te gaan opzoeken.

— U hebt gelijk, mylord, ik laat mij niet weerhouden, riep Richard Finlay vastberaden uit. Ik ben niet bang voor hem en ik beloof u, dat ik volkomen kalm zal blijven. Hij moet alleen zeker weten, wat hij thans alleen nog maar vermoedt; hij moet weten dat ik van Ella meer houd dan mijn leven, en hij moet haar de vrijheid teruggeven.

— En, als hij weigert? vroeg Raffles, terwijl hij de jongeman strak aanzag.

— Dan, dan weet ik wat mij te doen staat, antwoordde Finlay op doffe toon, terwijl hij de vuisten balde.

HOOFDSTUK VII

VERGELDING

Toen Raffles en Brand de volgende ochtend omstreeks half negen aan het ontbijt zaten, werd de Grote Onbekende opgeschrikt door een luide kreet van schrik, die Brand slaakte, die op dat ogenblik bezig was, het laatste nieuws van de Daily Express te lezen.

Raffles keek verbaasd op en vroeg:

— Wat is er gebeurd?

— Joseph Maxwell... hij is dood en men heeft Richard Finlay gearresteerd als verdacht van moord.

Raffles liet langzaam zijn eigen krant zakken, die hij juist had opgenomen en ook hij verbleekte, toen hij op zachte toon zei:

— Dat is verschrikkelijk. Mijn hemel, hij heeft zich dus toch door zijn woede en door zijn liefde voor die vrouw laten meeslepen. Lees mij het bericht eens voor.

— Het is maar een kort bericht, Edward, onder Laatste Nieuws opgenomen want de misdaad schijnt pas laat in de avond ontdekt te zijn. Hier is het bericht:

De fabrikant Joseph Maxwell
vermoord.

De verdachte is een zijner
ingenieurs

Naar wij vernemen even voor het ter perse gaan is Mr Maxwell, de bekende motorfabrikant in de afgelopen nacht door een zijner bedienden, in zijn huis aan Grey Inn Lane, dood in zijn kamer gevonden. Hij was getroffen door een revolvershot in de borst. Verdacht van de daad is nog dezelfde nacht de ingenieur Richard Finlay van zijn bed gelicht, in zijn woning in de Cannon Street en in verzekerde bewaring gesteld.

Het verhoor van enige getuigen heeft reeds vastgesteld, dat Finlay in de loop van de avond Mr Maxwell heeft bezocht, dat hij gewapend was en dat hij een heftige woordenwisseling met zijn vroegere patroon heeft gehad.

Wij zullen onze lezers op de hoogte houden van de verdere ontwikkeling van dit geval.

Brand liet het blad zakken en keek Raffles ontsteld en geheel ontdaan aan.

— Dat een enkel ogenblik van drift een geheel mensenbestaan kan verwoesten, zei hij op zachte toon.

— De liefde heeft van dergelijke dingen er al meer op haar geweten, zei Raffles op sombere toon. Zolang deze waanzinnige wereld bestaat, zolang zijn er misdaden gepleegd, bloedige misdaden terwille van een vrouw. Maar laten wij eens gauw op onderzoek uitgaan. Dit korte krantenbericht zegt mij niet veel. Wie weet, vergist de politie zich;

ik heb geen rust of duur, voor ik zekerheid heb. Bel eens het huis van Richard Finlay in de Cannon Street op en vraag aan zijn hospita of hij nog niet is teruggekeerd. Vraag haar dan tevens wanneer hij gisteravond terugkwam van zijn bezoek aan Maxwell.

Brand was reeds opgestaan en nam in het aangrenzend vertrek, zijn eigen werkkamer, de hoorn van de haak.

Een paar minuten later kwam hij weer binnen en zei:

— Richard Finlay is om ongeveer half twaalf thuis gekomen, blijkbaar zeer opgewonden, is spoedig daarna door de politie van zijn bed gelicht en hij is nog altijd niet thuis.

— Dank je, Charles. Kleed je direct aan; wij gaan naar Scotland Yard. Ik wil hoofdinspecteur Baxter verlof vragen, Finlay te mogen bezoeken. Hij zal het mij niet weigeren; ik heb hem reeds menigmaal een dienst kunnen bewijzen bij het oplossen van een geheimzinnig geval, waar hij geen raad mee wist.

Hun ontbijt in de steek latend, kleedden de twee vrienden zich snel aan, nadat Brand Henderson opgebeld had met de Morris voor te komen, zodat zij de auto reeds voor de deur vonden staan, toen zij het huis verlieten.

— Naar Scotland Yard, James, riep Raffles de chauffeur toe.

Henderson meesmulde, zoals altijd, wanneer Raffles die naam noemde, want menigmaal was hij er zelf getuige van geweest op welk een geniale wijze de Grote Onbekende een loopje wist te nemen met het hoofdkwartier der Londen- se politie.

Binnen twintig minuten waren zij waar zij wezen moesten en Henderson parkeerde de auto voor het bekende gebouw.

Raffles liet zijn kaartje door een politieagent bij de hoofdinspecteur brengen, en enkele minuten later stond hij met Brand tegenover de machtige politiebeampte, die hem zo menigmaal, doch zonder succes, fel achterna gezeten had.

Baxter was opgestaan om de hoge bezoeker tegemoet te treden, maar Raffles wees de stoel af, die Baxter voor hem aanschoof en zei:

— Het is zeer vriendelijk van u, hoofdinspecteur, maar ik zal uw tijd niet lang in beslag nemen. Misschien begrijpt gij wel waarom ik kom, want het zal u bekend zijn, dat Richard Finlay tot mijn vrienden behoort. Ik stel het grootste belang in de jongeman en daarom verzoek ik u dringend mij te willen mededelen, wat u tot dusverre bekend is aangaande die afschuwelijke moord in Grey Inn Lane.

— Wel mylord, ik ben tot uw dienst en zal u gaarne alles mededelen, wat u wenst te weten.

— Laten wij bij het begin beginnen... Waarop berust eigenlijk de beschuldiging?

— Op de getuigenis van vier personen, mylord, en ik denk dat er zich nog wel meer zullen aanmelden.

— Wie zijn die getuigen?

— Daar is om te beginnen het dienstmeisje van Mrs Ella Maxwell. Mijn mannen hadden juist gisteren toevallig de verblijfplaats van die dame ontdekt en wij wisten, dat Finlay haar bezocht heeft in een landhuis, niet ver van Horsham.

— Dat deed hij in mijn gezelschap, hoofdinspecteur, zei Raffles kalm. Ik heb hem daar in mijn auto heengebracht.

— Gij, mylord, riep Baxter ten hoogste verbaasd uit. Dat wisten mijn detectives niet.

— Ik zie er volstrekt geen bezwaar in het u mede te delen. Wat zei het dienstmeisje?

— Zij vertelde dat Finlay aan een heer, die zij wel eens gezien had, maar wiens naam zij niet kende, gezegd had, dat hij nog diezelfde avond Mr Maxwell zou gaan opzoeken om hem desnoods met geweld te dwingen, in de echtscheiding toe te stemmen. En zei ook, dat hij er gewapend zou heengaan.

Raffles haalde haast onmerkbaar de schouders op en zei toen half voor zich heen:

— Enfin, de getuigenis van die half volwassen meisjes, kinderen nog bijna... Wel, hoofdinspecteur, ik zelf was de man tot wie Finlay deze woorden richtte, als gij het weten wilt.

— Dan zijt gij een kostbare getuige, mylord, en ik hoop er op te mogen rekenen, dat gij ons zult helpen, door voor de rechter te herhalen, wat gij zoëven gezegd hebt.

— Als het moet, dan zal ik het herhalen, maar reeds nu wil ik u wel zeggen, dat ik aan die uitlating op zichzelf niet veel waarde hecht. Intussen het staat natuurlijk vast, dat Finlay gisteravond bij Maxwell is geweest.

— Dat zal hij ook bezwaarlijk kunnen ontkennen, mylord, zei de hoofdinspecteur met een half medelijdend, half spottend lachje. De bediende van Maxwell heeft de deur voor hem geopend, de butler heeft hem de weg gewezen, naar het vertrek waar Maxwell zich bevond en beiden hebben een luid twistgesprek gehoord.

— Wanneer werd de misdaad ontdekt?

— Om half twaalf.

— Onder welke omstandigheden?

— De butler wilde zijn meester, zoals gewoonlijk, als Maxwell de avond thuis doorbracht, gaan vragen of hij nog iets nodig had.

— De moord is met een revolver gepleegd, nietwaar? Hoe komt het, dat niemand het schot heeft gehoord?

— Dat is niet zo verwonderlijk, mylord. De kamer licht tamelijk afgelegen, er zijn dikke gordijnen, er ligt een dik vloerkleed en door dat alles moet de klank van een schot aanzienlijk gedempt worden.

— Was de butler de enige van de bedienden die nog niet naar bed was?

— Ja, de overigen hadden zich al naar hun kamers begeven.

— Heeft men onderzoek gedaan naar het wapen?

— Dat is in de woning van Finlay bij zijn arrestatie in beslag genomen. Wilt gij het zien?

Baxter trok een lade van zijn schrijfbureau open en nam er een grote revolver van Amerikaans model uit, die hij Raffles toestak.

Deze bekeek de revolver nauwkeurig van alle kanten, opende het magazijn, hief snel het hoofd op en zei verbaasd:

— Alle kamers zijn geladen.

Baxter haalde even de schouders op en zei:

— Excuseer, mylord, maar dat betekent in ons oog niet veel. Het is natuurlijk best mogelijk, dat Finlay, na te zijn teruggekeerd, de afgeschoten patroon door een nieuwe heeft vervangen. In ieder geval heeft hij bekend dat hij die revolver bij zich droeg. Het dienstmeisje van zijn hospita heeft met eigen ogen gezien, hoe hij het wapen uit zijn zak nam en in de lade van zijn nachttafel legde.

— Nu, voor mij is wat u mij vertelde nieuw, zei Raffles langzaam. Ik heb heel wat moordzaken bestudeerd, louter uit liefhebberij, als men het zo noemen mag, maar het is mij nog nooit opgevallen, dat een moordenaar zoveel koelbloedigheid bezat, om, slechts enkele ogenblikken nadat hij de daad had gepleegd, zijn revolver opnieuw te laden.

Onder het spreken had Raffles voorzichtig alle revolverpatronen uit de zes kamers van het magazijn genomen en hield nu een blaadje papier op enige afstand van de voorzijde van het magazijn, terwijl hij door de loop keek.

En wederom vertoonde zijn gelaat een uitdrukking van verbazing.

— Die revolver is splinternieuw, hoofdinspecteur, en nog nooit gebruikt.

Hoofdinspecteur Baxter knikte bevestigend en zei:

— Finlay heft de revolver gistermiddag gekocht.

— Dat moet hij dan gedaan hebben, nadat hij terugkeerde van het landhuis van Mrs Maxwell, want ik ben voortdurend in zijn gezelschap geweest sedert het ogenblik, dat ik hem van het ziekenhuis ging afhalen.

Baxter scheen echter volstrekt niet overtuigd te zijn.

Hij maakte een afwerend gebaar en zei:

— Mijn detectives verzekeren, dat één enkel schot van een nieuwe revolver slechts in enkele gevallen aan het wapen zelf te constateren valt, mylord.

Raffles antwoordde niet, laadde de revolver opnieuw, en legde deze op de schrijftafel.

— Ik ken die soort wapens, hoofdinspecteur, zei Raffles. Bij het afvuren veroorzaken zij een scherpe, verhoorbare knal. Ik zou toch maar eens de proef nemen, of men een schot van dit wapen inderdaad niet zou kunnen horen op de plek waar de bedienden zich moeten hebben bevonden toen gisteravond het schot werd gelost. Maar nu iets anders... is het uitgemaakt, dat Finlay de enige bezoeker was?

— O ja, daar valt volstrekt niet aan te twifelen.

— Heeft Maxwell thuis gegeten?

— Neen, in zijn club. Hij kwam omstreeks half negen thuis.

— Heeft men de kogel teruggevonden?

— Ja, maar het projectiel was volkomen vervormd, platgeslagen tegen de wervelkolom, na door het hart te zijn gegaan.

— En nu de hoofdzaak volgens mij, heeft Finlay bekend?

— Hij ontkent, dat hij de moord heeft gepleegd, mylord, en daar doet hij volgens mijn mening heel onverstandig aan, want de bewijzen zijn overstelpend.

— Als hij ontkent, zei Raffles, dan zeg ik, dat hij de daad ook niet gepleegd heeft.

De hoofdinspecteur keek Raffles verbaasd aan en riep uit:

— Gij acht hem onschuldig, alleen omdat hij ontkent, de daad te hebben gepleegd?

— Dat durf ik te doen, hoofdinspecteur, omdat ik hem goed ken. Als Finlay inderdaad die vent, want hij was een ellendeling, in een aanval van drift neergeschoten had, dan zou hij daar eerlijk voor uitkomen, daarvoor durf ik mijn hand in het vuur steken. Hij heeft een trots, open karakter en hij zou bekend hebben, dat weet ik zeker.

Baxter bleef het hoofd schudden en zei:

— Wij, van de politie, denken daar enigszins anders over, mylord. In ieder geval, de bewijzen zullen ontzenuwd moeten worden, anders kan ik tot mijn spijt geen cent geven voor de hals van Finlay.

— Wij zullen wel zien, hoofdinspecteur, hernam Raffles koel. Zoudt ge mij verlof willen geven, enkele woorden met de arrestant te wisselen?

Baxter trok even een bedenkelijk gezicht, maar zei toch:

— Ik geloof dat ik u daar wel toestemming voor kan geven, mylord. Ik zal u een agent medegeven. Gij moogt natuurlijk alleen met hem spreken in bijzijn van getuigen, zolang zijn advocaat niet met hem gesproken heeft.

— Ik zelf zal mij als zijn advocaat aanbieden, hoofdinspecteur, en ik denk wel dat hij met mij genoeg zal nemen, riep Raffles uit.

— Dan kan ik niets anders doen, dan u veel succes toewensen, mylord, zei Baxter.

Hij drukte op de knop van een elektrische bel, op het blad van zijn schrijftafel bevestigd en zei tot de binnentredende agent:

— Breng Lord Aberdeen naar de cel van Finlay, Gray. Hij kan een kwartier met hem spreken, maar gij moet er bij blijven.

De agent salueerde, en Raffles zei:

— Ik dank u zeer voor uw toestemming, hoofdinspecteur, ik hoop van harte dat de onschuld van mijn beschermeling moge blijken. Kom mee Mr Brand; gij zult wel zo goed zijn mij aan de ingang te wachten.

Met een buiging voor de hoofdinspecteur verlieten de twee vrienden het vertrek, en terwijl Brand zich naar de uitgang begaf, volgde Raffles de agent door een aantal gangen, naar het gedeelte van het gebouw, waar zich de cellen der verdachten bevonden, die daar moesten blijven tot hun overbrenging naar de gevangenis gelast was.

Na enkele minuten bereikten zij de afdeling, waar Finlay zat opgesloten.

Een cipier stond op van de kruk, waarop hij gezeten was, de brigadier overhandigde hem het formulier, dat Baxter had ingevuld, een sleutel knarsste in het slot, zware grendels werden teruggeschoven, en Finlay wierp zich met een kreet van vreugde aan de borst van de man, die steeds voor hem een ware vriend was geweest.

Raffles duwde hem zacht op armlengte van zich af, terwijl hij hem bij de schouders vasthield, keek hem diep in de ogen, die zijn blik vast ontmoeten, en zei:

— Je hebt tegenover de hoofdinspecteur en de rechter-commissaris verklaard dat je niet schuldig was aan de daad, welke men je ten laste legt, Dick. Wat zeg je thans, nu je tegenover mij, je vriend staat?

— Hetzelfde, mylord, ik heb die moord niet gepleegd... dat zweer ik bij het hoofd van mijn moeder.

Nog eenmaal peilde de blik van Raffles de ogen van de jongeman, die met opgericht hoofd voor hem stond, en zei toen rustig:

— Dat is voldoende, Dick. Ik weet nu dat je het niet gedaan hebt, en ik zal je onschuld bewijzen, al moest ik er dag en nacht voor werken. Neen, bedank mij niet, voor ik geslaagd ben. Beantwoord mij nu slechts enkele vragen.

— Ik zal u op alles antwoorden, mylord, zonder iets te verzwijgen.

— Heb je de revolver inderdaad pas gisteren gekocht?

— Ja, om zes uur, bij Piggot in de Regent Street.

— Maar waarom heb je je niet eens de hantering van het wapen laten uitleggen? Heeft men er niet mee geschoten op de schijf, zoals de meeste wapenhandelaars dat plegen te doen? Ik kan namelijk geen spoor van kruit in de loop vinden.

— Ik had haast, mylord, en daarbij komt, dat ik die Amerikaanse revolvers zeer goed ken. Ik heb vroeger nooit andere gehad. Ik kocht het wapen alleen, omdat ik mijn eigen revolver een paar weken geleden kwijt was geraakt, en omdat ik nu eenmaal niet weerloos wilde staan tegenover Maxwell, die ik tot alles in staat achtte.

— Je hebt een woordenwisseling met hem gehad, niet waar?

— Ja, en ik heb er spijt genoeg van, dat het tot woorden gekomen is. Ik ben weg gegaan met de bedreiging, dat ik hem wel zou weten te dwingen, in een echtscheiding toe te stemmen.

— Je bent om half twaalf thuis ge-

komen, naar je hospita zegt. De bedienden verklaren dat je om tien uur ongeveer bent vertrokken. Wat heb je in die tussentijd gedaan?

— Ik heb wat doelloos rondgelopen, mylord. Ik wilde mijn opwindung laten bedaren, maar ik geloof niet, dat het mij gelukt is.

— Wanneer ik je goed begrepen heb, dan was het resultaat van je gesprek met Maxwell, dat hij botaf weigerde, in een scheiding toe te stemmen?

— Ja. Ik heb hem ronduit gezegd, hoe het tussen mij en Ella stond en een ogenblik vreesde ik, dat hij zich op mij zou werpen, ofschoon ik wist, dat hij er reeds lang van op de hoogte moest zijn. Hij moet echter gezien hebben, dat ik een beweging maakte naar mijn achterzak, want hij hield zich in, maar ik bleef hem in het oog houden.

— Voor mij is het zeker, dat wij de moordenaar elders moeten zoeken. Wie het geweest is, dat kan ik nu nog onmogelijk zeggen, maar ik zal niet rusten voor wij hem hebben gevonden. Het staat in ieder geval vast dat het iemand geweest moet zijn, die op een slinkse wijze, zonder dat iemand het merkte, het huis is binnengekomen. Maar nu is mijn tijd om, beste Dick. Ik moet vertrekken, maar ik hoop spoedig met goede berichten terug te komen. Heb je al een advocaat gekozen? Neen? Nu, dan bied ik mij als je raadsman aan. Je zult er geen spijt van hebben.

Nog een krachtige handdruk en daarop nam Raffles afscheid van Finlay, die hij in een hoopvolle stemming achterliet.

Tien minuten later verliet hij Scotland Yard in gezelschap van Brand, met een door Baxter ondertekend formulier in zijn zak, hetwelk hem toegang zou geven tot het huis van de misdaad.

De twee vrienden stapten in de nog altijd voor Scotland Yard geparkeerde auto, nadat Raffles aan Henderson het adres had opgegeven.

Het huis in Grey Inn Lane bleek een solide gebouw te zijn, en met één oogopslag had Raffles gezien, dat slechts een bekwaam vakman dit huis zou kunnen binnendringen op zulk een vroeg

uur van de avond, zonder dat het werd opgemerkt.

— Wij hebben dus waarschijnlijk te doen met een gewone inbreker, die door Maxwell verrast werd bij zijn werk, en die hem toen neerschoot.

Hij belde aan en een agent van politie opende de deur.

Het formulier had aanstonds de gewenste uitwerking en de twee vrienden kregen verlof het gehele huis te bezichtigen.

Het lijk van de vermoorde man lag nog in de slaapkamer en zou over een paar uren worden geschouwd door de coroner.

Het onderzoek in het huis had nauwelijks tien minuten geduurd, of Raffles had reeds vastgesteld, aan de hand van voor hem onbedrieglijke tekens, dat inderdaad een inbreker 't huis moest zijn binnengedrongen door een der ramen aan de achterzijde.

Slechts even hield hij zich op in de kamer waar het lijk lag, om een blik te werpen op het gelaat van de dode.

Het vertoonde een uitdrukking van woede en schrik, die het zelfs in de dood afzichtelijk maakte.

Eindelijk kwam de werkkamer aan de beurt, en Raffles verzocht de butler, die nog in het huis was, hem te zeggen, waar hij zich die avond bevonden had.

— Ik heb het bediendenvertrek om zo te zeggen niet verlaten, mylord.

— Gij hebt volstrekt niets verdachts gehoord?

— Volstrekt niets.

— Ga dan weer eens naar dat vertrek terug, doe de deur dicht, die volgens uw zeggen gisteren ook dicht was, en wacht daar tot ik u zal bellen.

De man ging heen, en toen Raffles begreep, dat hij het dienstvertrek bereikt moest hebben, haalde hij een revolver uit zijn zak, en voor Brand erop verdacht was, had hij een schot gelost, de loop op een der muren richtend.

Verschrikt kwamen een paar agenten toegelopen, maar Raffles maakte glimlachend een geruststellend gebaar en belde:

— Wat is er te doen, waarom hebt gij geschoten, mylord?

— Ge hebt het schot dus gehoord?

— Heel duidelijk, mylord.

Raffles wendde zich met een veelzeggende blik tot Brand en zei, luid genoeg om door de anderen te worden verstaan:

— Ik loste zoëven een schot met een revolver van hetzelfde caliber en hetzelfde merk als het wapen, hetwelk Finlay gisteravond gebruikt heette te hebben. Is het niet vreemd, dat de butler ditmaal het schot zo goed hoort, dat hij verschrikt kwam toelopen?

Hij wachte het antwoord niet af, maar wierp een blik in het rond en liet die ten slotte rusten op het schrijfbureau, dat dichtbij een der ramen stond en waarvan de kap was opengeslagen.

Zonder iets te zeggen, begon hij het zorgvuldig te onderzoeken, en het duurde niet lang, of hij had een kleine geheime lade ontdekt, waaruit hij enige papieren te voorschijn haalde.

Hij las ze vlug door, en zei halflied:

— Zou dat het geweest zijn?

Hij deed de papieren in een enveloppe, likte deze dicht en stelde ze aan een der agenten ter hand met de woorden:

— Je bent er getuige van geweest, niet waar, dat ik die papieren zoëven uit de lessenaar van Mr Maxwell heb gehaald. Het zijn brieven, die aan hem gericht waren. Breng ze onmiddellijk naar Scotland Yard en stel ze ter hand aan de detective, die met het onderzoek belast is. Ik vermoed dat de schrijver en de moordenaar identiek zijn. In ieder geval is het deze man... die op bevel van Maxwell de stuurstang doorzaagde van de auto, waarmede Finlay deelnam aan de wedstrijd op de Brookland baan.

De agent, zichtbaar verbaasd over deze mededelingen, snelde weg. Raffles maakte aanstalten om te vertrekken, en wenkte Brand hem te volgen.

Hij gaf Henderson het adres van de fabriek van Maxwell op, en liet zich daar door de portier de namen opgeven van de werklieden, die ongeveer een jaar geleden ontslagen waren.

De naam Crossley trok onmiddellijk zijn aandacht.

— Ken je die man? vroeg hij de portier.

— Dat zou ik menen, mijnheer, hij is nog pas een week geleden bij de patroon geweest. Hij werd indertijd ontslagen wegens een verdacht zaakje, waaraan echter geen gevolg is gegeven.

— Zijn adres?

De man snuffelde even in een opschrijfboekje, en zei, terwijl hij zocht:

— Ik weet zeker dat ik zijn adres heb, want ik heb hem een paar maal op verzoek van de patroon moeten halen. Wacht, daar heb ik het al, King Charles Street, 50.

— Dank je wel, vriend; je hebt mij een grote dienst bewezen.

— Wat vermoedt je nu toch eigenlijk? vroeg Brand, toen de twee vrienden weer in de auto zaten. Wat behelst de brieven die je zoëven gelezen hebt?

— Het waren dreigbrieven van een man, die volkomen in de macht is geweest van Maxwell, antwoordde Raffles ernstig. De naam van die man is Crossley, en in een van zijn brieven gewaagt hij in bedekte termen van die laaghartige aanslag op de Brookland baan en hij vraagt geld, meer geld dan Maxwell hem tot dusverre betaald heeft.

— Maar waarom leidt je daaruit af, dat die Crossley de moordenaar is?

— Die man was wanhopig. Hij was als het ware de slaaf van Maxwell en hij heeft zich willen vrijmaken. Natuurlijk kan ik mij vergissen, maar dat zullen wij gauw genoeg weten.

Toen Henderson voor Scotland Yard stopte, liet Raffles zich aanstonds weer bij Baxter aandienen en vertelde de hoofdinspecteur wat hij ontdekt had.

— Maar mylord, als uw inzicht juist is, dan moet daar onmiddellijk werk van worden gemaakt. Ik zal onmiddellijk twee onzer detectives en een paar agenten daarheen zenden, en de man hier laten brengen.

— Dat is ten minste spijkers met koppen slaan. Staat ge mij toe hier op zijn komst te wachten?

— Dat spreekt vanzelf, mylord, antwoordde Baxter. Ik heb hier een aantal interessante tijdschriften, waar gij u de

tijd mee kunt korten, als gij dat wilt.

Er verliep omstreeks een uur.

Toen kwam een agent het vertrek binnen, waar Raffles en Brand vol spanning zaten te wachten, en verzocht hen zich naar de werkkamer van de hoofdinspecteur te willen begeven.

Toen zij binnentraden, kwam Baxter, die zeer ontdaan bleek te zijn, op Raffles toe en zei:

— Gij hebt het zeer juist ingezien, mylord. Crossley is inderdaad de dader en hij heeft een volledige bekentenis afgelegd.

— Waar is hij thans?

— Hij is dood, mylord. Dadelijk nadat hij bekend had ten overstaan van inspecteur Sullivan, griste hij een revolver uit de lade van een kleine tafel en voor iemand het had kunnen beletten, had hij zich een kogel door het hoofd gejaagd.

— Weet gij ook wat het motief was van de daad?

— Het is gebleken dat hij een werk-

tuig was in de handen van Maxwell; hij was de man, die niet alleen de tekeningen van de nieuwe motor had gestolen, maar die ook zijn auto zodanig beschadigd had, die door Finlay in een leegstaand door hem gehuurd huis had verborgen, dat een ongeluk onvermijdelijk was. Hij kwam geld vragen, Maxwell weigerde en zei dat hij volstrekt geen bewijzen had en dreigde zelfs, hem wegens een oude zaak aan de politie te zullen overleveren. Toen zag Crossley bloed. Hij trok zijn revolver en schoot de ander midden in het hart...

— Ik vermoedde het, zei Raffles zacht. Er is dus volstrekt geen reden meer om Richard Finlay hier te houden?

— Neen, mylord, en als gij wilt, dan kunt gij hem thans in gezelschap van Sullivan zelf gaan mededelen, dat hij kan gaan en dat wij hem onze verontschuldiging aanbieden.

Tien minuten later was Finlay op vrije voeten gesteld en op weg naar Horsham.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

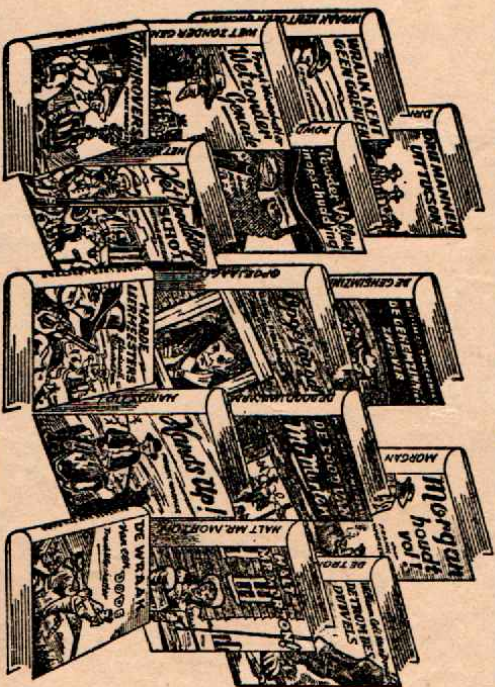
De eer van een vrouw

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

BON

Ondergetekende verzooft te zanden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f 5.- is haden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remsourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

Naam: _____
Adres: _____

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige schot door Arthur Madras
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door Frank Warner
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Power Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgesngd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door William Colt MacDonald
10. Halt, Mr. Morton } Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madras
13. De geheimzinnige zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007